

Friko-Nytt

No er det jul igjen!

Han sa så mannen også, han lå under toget. Egentlig burde jo dette nummer av Friko-Nytt vært prydet med juletre, nisse og grisehode (de vet et slikt som smiler i deilige farger i juleheftene), men det hopper vi over for vi har ikke annet enn en kanin på glass i kjelleren. Men det skal bli «Glade jul» for det. Men nok av det! Vi skulde vel egentlig snakke litt om frimerkesamling. I år blir det vel ikke så mange familietragedier å trække rundt i, så vi kan vel gå ut fra at det blir litt mer tid på frimerkene i denne julen enn ellers. Og da spørs det om De har det som trengs. Kunde det ikke være en idé å rydde opp litt i dublettene? Før om årene var det litt vanskelig å pusle med slikt i julen for da skal det som kjent være orden overalt. Og der kan vi hjelpe Dem med en Greko sorteringskasse. Bruksanvisning: Ta lokket av kassen, sorter frimerkene i rommene, og når svigermor kommer inn setter De bare lokket på og setter kassen under divanen. Julefreden er ikke forstyrret og kona sender Frimerkekompaniet en vennlig tanke. Der har De straks et forslag til en julegave til Dem selv.

Og De har sikkert tenkt hardt på hva De skal gi barna til jul. Det har vi også tenkt på. Stikk innom Deres frimerkehandler og titt litt i F.K.-Populæralbum for Skandinavia så vil De straks finne ut at det går an å få kjøpt prima saker midt i en krig. Ingen krisevarer her i gården!

Helt mellom oss kan vi gjøre oppmerksom på at det er sendt ut et parti albumblader til frimerkehandlerne. De har vært

utsolgt lenge og det er vel ikke lenge før juleopplaget går heller. Så det gjelder å være snar i vendingen. Og enda en hemmelighet. Vi har et lite opplag Danmark-album igjen, men vil De ha det må De være kjapp. Spør samtidig etter Spesialkatalog Danmark. Den er så god at det er ikke til å tro. (Det rimte.) Men vi har også

sørgelige nyheter.

Norgeskatalogen er blitt forsinket, så det spørs om vi får den ut før jul. Vi skal gjøre alt vi kan, men kan ikke love noe. Enda en sørgelig ting: Katalogkomiteen har måttet gå til det skritt å sløyfe fargeplansjene. Resultatet ble ikke godt så under slike omstendigheter vil nok alle være enig i at det er bedre å vente til resultatet kan bli helt prima. Men selv om De skulde bli bedrøvet over dette så er det så mange andre nye og gode ting ved katalogen i år at ingen norsk samler kan unnvære den. Opplaget er begrenset så gjør Deres bestilling snarest. Prisen er kr. 4,75 + porto.

Og til slutt må vi dessverre meddele at AFA 1944 Norsk utgave ikke kommer før over nyttår. Forsinkelsen skyldes at vi etter manges oppfordring også har tatt med Norge. Og så tar det jo sin tid å bringe orden i 2300 avbildninger.

Dette var jo et par sørgelige nyheter, men vi får si med Chat-Noir: «Smil, og vi smiler igjen!»

God jul!

Og dermed ønsker vi alle våre kunder en riktig god jul! Og *Deres* villagris og *vår* kanin vil nok ganske sikkert sørge for det!

FRIMERKEKOMPANIET
TOLLBUGATA 4 · BOKS 684 · OSLO · TELEFON 25 052
POSTGIRO 100.57 · TELEGR. ADR.: „STAMPS“

I ett brev

som vi mottok forleden dag, heter det bl. a.:

«Fra barndommen av har jeg en liten frimerkesamling, delvis arvet, som jeg senere ikke har stellet med. No vil jeg selge den, og sender den hermed til Dem.

Jeg har ikke opptatt noen fortegnelse da Deres renomé borger for reell behandling . . .»

Vi er stadig kjøpere av større eller mindre frimerkesamlinger, dublett-samlinger, løse merker og massevare. Skriv til oss hvis De har noe å tilby. Vi har 45 års erfaring i frimerkebransjen, og sikrer Dem hurtig, reell og kontant avregning.

I Oslo kan objektene forelegges vår filial:

OSLO FRIMERKEFORRETNING — Rådhusgt. 32 - Telefon 20162

MIDDELTHONS FRIMERKEFORRETNING

Stavanger — Etablert 1898

Resyme av merker fra 1943.

<i>Belgia</i> , Orval 1943	o	Kr. 13,50	<i>Norge</i> , Wessel f.d.b.	Kr. 1,—
<i>Böhmen og Mähren</i> , Hitler 54 år	o	» 1,50	» Postkongress f.d.b.	» 1,50
» Røde Kors 43	o	» 2,75	» Nordkapp III s.f.d.	» 4,—
<i>Danmark</i> , Røde Kors 1939/41 (3)	»	» 0,50	» »	o » 2,50
» Barnehjelp 1941/43 (3)	»	» 0,50	» Grieg Bergen s.f.d.	» 3,—
» Condormaskin 1943	»	» 0,25	» Oslo f.d.b.	» 2,25
» » f.d.b.	»	» 0,50	» Frontkjempermerket f.d.b.	» 1,—
» Barnehjelp 20+5 ø. f.d.b.	»	» 0,50	» Landshjelpen f.d.b.	» 1,50
» Konge 40 ø. f.d.b.	»	» 1,—	<i>Ostland</i> , Hitler m/påtrykk	o » 8,75
» » 25 ø. f.d.b.	»	» 0,50	» » 12 pf. ny	o » 0,25
<i>Estland</i> , Frimerkets 100 års jub.	»	» 8,—	<i>Sveits</i> , Nasjonalhjelpen 1943	o » 1,75
<i>Finnland</i> , Postkontoret 1942	o	» 3,—	» Genferblokk 1943	o » 15,—
» Feldpakkepost 1942	o	» 1,—	<i>Sverige</i> , Feltpostkonv. 1943 grøn	o » 0,50
» » 1943	o	» 1,50	<i>Tyskland</i> , Frimerkets dag 1943	o » 0,75
» Nasjonalhjelp 1943	o	» 1,50	» 3+2 Pf.	o » 0,15
» Prov. Feldpost (2)	o	» 1,—	» Wehrmacht utg. 1943	o » 10,—
<i>Gen.Gouvernm.</i> , Hitler 54 år	o	» 5,—	» Hitler 54 år	o » 9,—
» Nye verdier (3)	o	» 2,50	» Vinterhjelpen 1943	o » 1,25
» NSDAP dagen	o	» 8,50	» Gullsmedkunst 1943	o » 2,75
» 10 Zloty	o	» 14,—	» Lübeck 800 år	o » 0,50
<i>Kroatia</i> , Røde Kors 1943 (11)	o	» 24,—	» Nov.revolusjonen 1923	o » 1,25
<i>Nederland</i> , Frimerkets dag	»	» 1,—	<i>Ungarn</i> , Horty sørgemerke 1943	o » 1,—

Kun komplette serier. o betyr ubrukt. Porto ekstra. Skriv etter opplysninger angående nyhetsservise. — Videreforhandlere rabatt. Nordkapp I kjøpes pr. 1 eller større partier til høyeste pris.

Herved ønskes alle mine kunder en god jul og et godt nyttår!

TORKILD TVEDTE

POSTGIRO 67011

FRIMERKEHANDEL

HAUGESUND

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL
Redaksjonens adresse:
Postboks 46 — Høvik

NR. 11-12

1943

2. ÅRG.

Det ANNET år

Med dette nr. avsluttes Norsk Filatelistisk Tidsskrifts 2nen årgang.

Da jeg overtok redaksjonen skrev jeg at jeg gjorde det «fordi jeg regner med sikker støtte fra alle landets filatelister i en for tidsskriftet vanskelig situasjon». Det har i løpet av disse måneder vist seg at jeg ikke regnet feil. Jeg er fra alle hold blitt møtt med en velvilje og hjelpsomhet som jeg ikke kan tyde anderledes enn at tidsskriftet allerede er blitt et bindeledd mellom alle landets samlere og som de no nødigg vil unnvære. Alle har vist forståelse og overbærenhet og resultatet herav er at tidsskriftet i løpet av 6 måneder er utkommet med 11 nummer. Flere av disse er riktignok dobbeltnummer, men de er også virkelig «dobbelte» med hensyn til sidetall.

Det er sikkert mange ting ved tidsskriftet som det kan rettes på. Leserne ser det ofte bedre enn redaktøren. Jeg er derfor gla for å motta kritikk og forslag til forbedringer. Med en liten tillempning gjør jeg til mitt det gamle salgsslagord: Er De tilfrets med tidsskriftet — si det til andre. Er De utilfrets — si det til meg. På den måten skal vi sammen lage et tidsskrift som vi kan være bekjent av.

Jeg takker herved alle som har hjulpet til med arbeidet — forbunds-klubbene, bidragsyterne, annonsørene, forretningsføreren og sist, men ikke minst, tidsskriftets trykkeri.

Til alle sender jeg ønsket om en god jul og et godt nyttår.

JARLE O. STENSDAL.

Norske frimerker og varianter

En oversikt og vurdering

(Forts. fra nr. 9/1943.)

Av *Johs. Jellestad*

Utgaven 1863–1866

Fra Statsrevisjonen kom det kritikk over at Departementet hadde overdratt frimerketrykningen til utenlandsk firma.

Da Departementet i 1860 tok skritt til å gi ut en ny frimerkeutgave, hadde de derfor truffet foreløpig avtale med kaptein Schwensens lithografiske Officin i Kristiania og ved kontrakt av 15. sept. 1862 overdratt dette firma trykningen.

Verdiene:

2 skill gul (16.2.1865)	oppl.	545 000
3 » lillagrå (17.1.1867) ...	»	270 800
4 » grønnblå (7.1.1864)		
Plate I og II samlet ...	»	8 233 500
8 » rosa (12.10.1863)	»	1 067 800
24 » brun (1.9.1863)	»	1 078 200
(Effektivt »		420 000)

Litteratur:

Denne eneste lithograferte (steintrykte) norske utgaven har vært gjenstand for inngående studium og omtale av en rekke kjente filatelister. Således har Henrik Dethloff en artikkelrekke om hele utgaven i Nord. F. T. 1895, Harrison likedan i «Philatelic Record» 1897, Benj. Goodfellow om 4 skill i Nord. F. T. 1923, L. W. Fulcher om hele utgaven i «Gibbons' Stamp Monthly» 1928, Justus Anderssen om 24 skill i Nord. F. T. 1933 og C. M. Henriksen om samme merke i Nord. F. T. i 1938.

Utgaven byr på en rikdom av varianter. Tilvirkningen og materialet er så forskjellig fra de øvrige norske utgavene, at det kreves inngående studium for å bli fortlørlig med alle detaljene i trykningsprosessen.

Tegningen

er etter alt å dømme utført av kaptein Schwensen, som allerede i 1860 hadde levert prøver til merkene.

Originalgravyrene

i stein ble framstillet i en 4-blokk for hver verdi. Disse originalene var i behold inntil 1888, da de ble ødelagt på foranledning av W. Collett.

Trykningen

ble som nevnt utført i C. F. Schwensens lithografiske Officin, Christiania, og merkene ble levert i 2 perioder for hver verdi, unntagen 4 skill som ble levert i hele 8 porsjoner i tiden 23/11-1863—10/2-1864.

Trykksteinene eller platene.

Avtrykk av originalgravyren ble som regel overført på en ny stein (2nen original), og 25 avtrykk fra denne ble satt sammen til ark (10×10). Dette arket ble så overført til den egentlige trykkstein eller trykkplate.

Det ble laget en trykkstein for hver verdi unntagen for 4 skill og 24 skill hvorav det ble laget 8 steiner eller plater.

Merkestørrelsen

er 16½ × 20 mm.

Typer og undertyper.

Originalgravyren besto som nevnt av en 4-blokk. Disse 4 merkebiller var ikke helt like i detaljene, der kan påvises 4 typer hver med sine særskilte kjennetegn. (Fig. 8.)

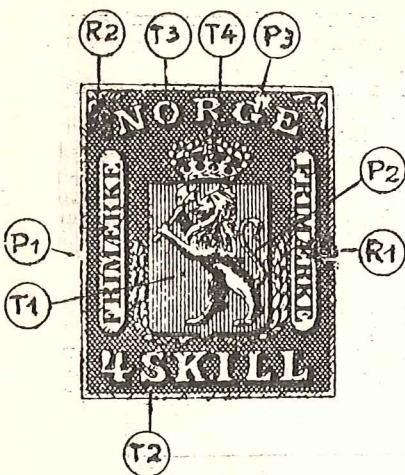
Plansjer for identifisering av typene i de forskjellige verdier fins i «Katalog over Norges frimerker». Når jeg her har gjengitt de 8 typene i 4 skill-merket og betegnet kjennetegnet med T er det for å illustrere de kjente platefeil og retusjer som er skattet av spesialsamleren og gjerne blir betalt med forholdsvis gode priser.

De 4 typene i hver verdi (i 4 skill 8 typer) går igjen 25 ganger i arket (25 avtrykk av 4-blokken). Hvis en trykkstein å 10×10 merkebiller ble slitt eller på annet vis ble utjenlig, måtte der lages en ny. Dette ble flere ganger gjort for 4-skill og 24-skill's vedkommende, og hver gang er de 4 typene blitt litt forandret i merkebilledets detaljer, idet man ved retusj på originalen eller 2-originalen har søkt å fjerne overfløidige linjer. På denne måten framkommer de såkalte *undertyper*.

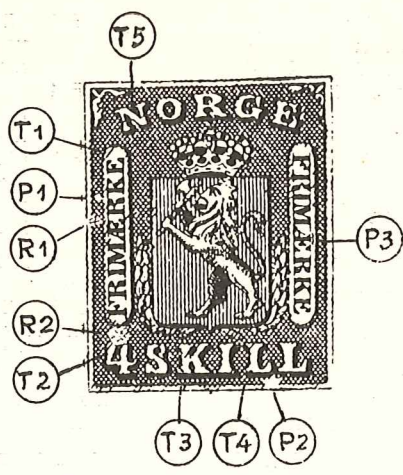
Platefeil.

Under trykningen oppsto feil og skavanker på trykksteinene. Da kontrollen synes å ha vært skarp, ble dette hurtig ordnet, så merker med vesentlige platefeil må sies å være sjeldne (se fig. 8).

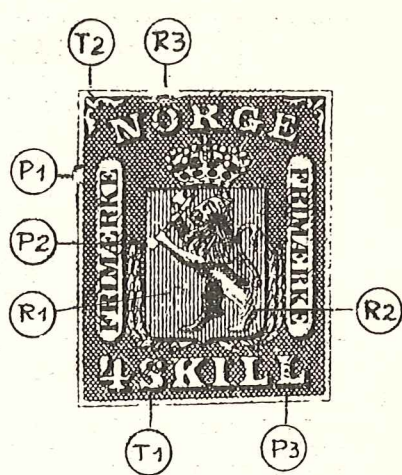
- I type A: P 1. Brudd i venstre ramme (1½).
 P 2. Fargeflekk bak løvens rygg (1½).
 P 3. Hvit flekk ved G i NORGE (1½).
- I type B: P 1. Hvit flekk ved K i v. FRIMÆRKE (1½).
 P 2. Hvit flekk ved LL i SKILL (1½).
 P 3. Fargestrek over Æ i h. FRIMÆRKE (1½).
- I type C: P 1. Brudd og fargeflekk i v. ramme (2).
 P 2. Hvit flekk på økseskaftet (2).
 P 3. Fargeflekker på L i SKILL (2).
- I type D: P 1. Fargestrek på K i SKILL (1½).
 P 2. Fargeflekk på L i SKILL (2).
 P 3. Hvit kile mellom NO (3).
 P 4. «Hette» på E i NORGE (3).
- I type E: P 1. Ekstra stort blad på venstre bladkran (4).
 P 2. Brudd på bunnlinje i skjoldet (1½).
 P 3. «Øye» på K i SKILL (4).
 P 4. Fargeflekk på L i SKILL (1½).
 P 5. Punkt etter E i h. FRIMÆRKE (4).
 P 6. Hvit bulke ved K i h. FRIMÆRKE (1½).
 P 7. Hvit flekk ved Æ i h. FRIMÆRKE (1½).
 P 8. Hvit flekk bak løvens rygg (1½).

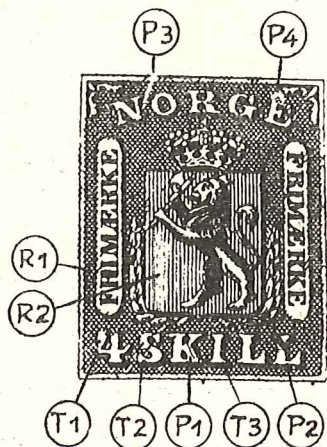
TYPE A.

TYPE B.

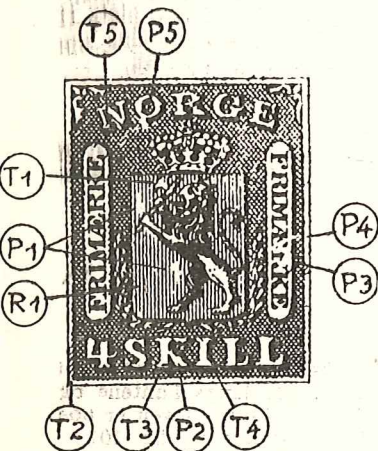
TYPE C.

TYPE D.

TYPE E.

TYPE F.

TYPE G.

TYPE H.

- I type F: P 1. Hvite felter i skjoldet (2).
 P 2. Deform K i SKILL (4).
 P 3. Deform R i h. FRIMÆRKE (4).
 P 4. Hvit strek gjennom Æ i h. FRIMÆRKE (4).
 P 5. Hvit flekk på O i NORGE (3).
- I type G: P 1. Fargeflekk mellom RI i v. FRIMÆRKE (2).
 P 2. «Halvsirkel» gjennom skjoldet (10).
 P 3. Klump på K i SKILL (2).
 P 4. Fargeflekk i L i SKILL (3).
 P 5. Fargeflekk i h. ramme (1½).
 P 6. Fargeflekk på K i h. FRIMÆRKE (3).
- I type H: P 1. Skadet n. h. hjørne (4).
 P 2. Fargeflekk og skade ved R i NORGE (4).

Jeg har sett enkelte platefeil også i de øvrige verdiene, men på grunn av sparsomt materiale har jeg ikke kunnet bestemme sjeldenhetsgraden.

Retusj og reparasjoner.

Retusj ble foretatt på selve originalgravvren, på overføringsavtrykkene av denne, på 2nen-originalen eller avtrykkene av denne eller også på selve trykksteinene eller platene. I den 3dje trykkstein av 4 skill-platen har C-typen således en svakhet i rammen over O i NORGE, sannsynligvis oppstått på originalen og opptrer 25 ganger i arket. Denne skavanken har man søkt å retusjere på den ferdige platen og der kan påvises hele 23 slike varianter av C-typen i denne platen. Denne retusjerte C-typen (se fig. 8 R3) er ettertraktet av specialsamlere og er sjelden (3).

Videre vil man i 3, 4 og 24 skill kunne finne merker som utviser retusjerte skader i merkebilledet. Disse retusjer er meget sjeldne og blir godt betalt. I 3 skill fins det slike retusjer, men jeg har ikke hatt anledning å studere dem.

I 4 skill fins der en rekke slike, mer eller mindre utpregete:

- I type A: R 1. Utbedret skade ved Æ i h. FRIMÆRKE (15).
 R 2. Utbedret skade i ø. v. hjørne (10).
- I type B: R 1. Retusjert flekk ved Æ i v. FRIMÆRKE (10).
 R 2. Retusjert flekk over 4 (12).
- I type C: R 1. Svak retusj i skjoldet (5).
 R 2. Løvens bakben retusjert (10).
 R 3. (De 23 varianter i 3dje stein) (3).
- I type D: R 1. R i v. FRIMÆRKE retusjert og oppviser flere stadier, det mest utpregete tar form av H («FHIM») (7).
 R 2. Retusjert i skjoldet, enkelte linjer er *doble* (20).
- I type E: R 1. Utbedret skade i ø. h. hjørne (15).
- I type F: R 1. Svak retusj i skjoldet (5).
- I type G: R 1. Løvens forben og skaffet på øksen retusjert (50).
 R 2. Utbedret skade i venstre bladkrans og i venstre kant av skjoldet (30).
 R 3. Utbedret skade i n. v. hjørne (25).
 R 4. Øvre rammelinje retusjert (10).
 R 5. (Ikke avbildet) «Dobbeltsjattering» i skjoldet (60).
- I type H: R 1. Svak retusj i skjoldet (2).
 R 2. Forsøk på å fjerne en farget halvsirkel som går gjennom MÆRKE og L i SKILL (40).

- R 3. (Ikke avbildet) dårlig nyttegning av ytterrammen i n. v. hjørne, samt retusj i skjoldet (50).
 R 4. (Ikke avbildet) «Dobbeltskravering» i skjoldet med linjer gjennom løvens høyre fot (50).
 R 5. (Ikke avbildet) «Dobbeltskravering» i skjoldet og liten fargeprikk i h. ramme i høyde med kronen. Forekommer i 2 forskj. variasjoner (50).

I 24 skill fins likedan noen retusjer. En D-type har hatt en skade i venstre ramme ved RK i FRIMÆRKE. Denne skavanken er blitt retusjert, sannsynligvis på overføringsavtrykket fra originalen eller 2nen originalen (se fig. 9). Den opptrer i flere variasjoner i plate III hvor der også fins en 3dje retusj øverst i rammen på venstre side.

Fig. 9.

I plate VIII, nr. 82 fins retusj mellom rammen og F på venstre side.

Disse retusjer betinger liebhaverpriser.

Uregelrett typestilling.

Inntraff uhell under trykningen slik at skadde merkebilleder måtte fjernes og erstattes med nye overføringer kunde den opprinnelige orden i 4-blokkens typesammensetning bli forandret. Blokker eller striper med slik uregelrett sammensetning betinger liebhaverpriser. I 4 skill plate II fins likedan 4-blokker med unnertype side om side med hovedtypene i et og samme ark.

Papiret

en såkalt «formpapir» levert av Bentse Brug og varierer fra ganske tynt til tykt som pergament.

Arket

har 100 merker med innbyrdes avstand 2¼ mm.

Vannmerket

er som for «Skilling-Oscar-utgaven» anbrakt i arkets rand med 2 bølgerlinjer langs kantene og løve med øks i hvert hjørne. Denne løven er noe forskjellig fra løven i Oscar-utgaven (fig. 10).

Merker med deler av vannmerket betinger høyere priser.

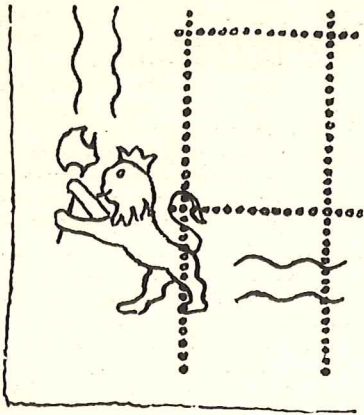

Fig. 10.

Gummien

er meget variabel, fra tynn klar til tykk gullig. Klebrigheten ble betegnet som «lite tilfredsstillende».

Taggingen

er $14\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$ og utført med såkalt kammaskine, som tagget en rad merker om gangen. For å få tagget den underste horisontale raden, måtte således margen i arkets underkant bli perforert vertikalt (se fig. 10).

Fargene.

2 skill-merkets gule farge er temmelig ensartet.

3 skill-fargen derimot kan variere meget. Den dype lillagrå fargen er sjelden og betinger topppris eller mere. Mer eller mindre avblekede eksemplarer er det vanlige ($\frac{1}{2}$ —1). Grågrønne og blågrønne 3 skill er kjemiske forandringer.

4 skill utviser en rekke nyanser. Etter fargen alene å skille plate I og II fra hverandre lar seg ikke gjøre. Selvom fargen på plate II som regel er lysere, kan den også her bli så dyp at den nærmer seg den mørke fargen i plate I.

Fargenyansene går så meget over i hverandre at det ofte er vanskelig å trekke et klart skille. Utpreget mørkblå merker er sjeldne (2—3).

8 skill varierer også i fargen. Eksemplarer med «god» farge er sjeldne, som regel er den uklare ($\frac{1}{2}$ —1).

24 skill opptrer i en rekke nyanser fra lysbrunt til mørkbrunt.

«Specimen»-påtrykk

i blått, 14 mm langt og uregelmessig utført håndstempel fins på samtlige verdier. (Liebhaverpris.) Påtrykket fins i såvel rett som omvendt stilling.

Par, striper og blokker.

For samtlige verdier gjelder det at sammenhengende merker forsynt med de gamle en-ringstempler og nummer-stempler er sjeldne. Ubrukte sammenhengende merker er overordentlig sjeldne, 24 skill med det store restopplaget unntatt.

2 skill. Par er forholdsvis sjeldne (3), striper og 4-blokker er rariteter og betinger liebhaverpriser. Av 4-blokker fins det bare et meget begrenset antall og må betegnes som store sjeldenheter. 2 ubrukte 4-blokker som i mai 1929 ble solgt ved Harmers auksjon over Odfjells samling ble således betegnet som «the only two known unused blocks of this stamp». De opp-

nådde henholdsvis £ 16 og £ 18. Markedet var den gangen meget flaut, solgt under noværende høykonjunktur vilde prisen blitt meget høyere. Ved Köhlers auksjon 1930 ble solgt en ubrukt 4-blokk for kr. 210,—.

3-skill. Par er forholdsvis sjeldne (3). Stripper og blokker, såvel brukte som ubrukte, betinger liebhaverpriser. Et meget begrenset antall blokker er kjent. Foruten et helark som Frank Godden solgte, (visstnok til Amerika) kjennes bare den berømte 38 blokk som var i Odfjells samling. Ved Harmers auksjon 1929 ble der budt £ 85 for blokken, men den ble ikke solgt. Etter salg senere er denne blokken blitt oppdelt i en 24-blokk og noen mindre blokker. 24-blokken ble i 1939 verdsatt til kr. 1600,—. Siden den gang har 3-skill steget fra kr. 50,— til kr. 200,—. Man kan med god grunn si at 24-blokken i dag vilde vært verd 5 å 6 tusen kroner. No er imidlertid blokken ytterligere oppdelt.

4 skill, plate I. Benj. Goodfellow sier i sin monografi over dette merke: «Jeg har ført et nøyaktig register over hvert par og hver strip, jeg gjennom 16 år har sett, men har ikke funnet mere enn 18 slike stykker og herav bare en eneste strip (en vertikal 4-strip) som stammet fra plate I.»

Man kan med god grunn si at par av plate I er sjeldne (6). Stripper og blokker forekommer ytterst sjelden og bør betinge liebhaverpriser. Der er kjent flere 4-blokker brukte og ubrukte, dessuten kjennes en brukt 24-blokk (Nord. F. T. 1928, side 98) som kan sies å være en av våre store rariteter.

4 skill, plate II. Her er sammenhengende merker lettere tilgjengelige. Par forekommer i større antall (3) striper og blokker er derimot sjeldne og betales med forholdsvis høye priser.

8 skill er vel det merke i utgaven som forekommer sjeldnest i sammenhengende stykker. Par treffer man ytterst sjelden på (4). Stripper brukte som ubrukte er rariteter, og blokker er store sjeldenheter. Harmer solgte i 1929 ubrukt 6-blokk med marg for £ 10 og hjørneblokk på 10 for £ 20.

24 skill i brukte par med de gamle en-ringstempler er sjeldne (5), likedan er striper og blokker med slike stempler rene rariteter. Stempellet etter 1898 med 2-ring-stempel betinger de ikke synderlig overpris overfor ubrukte. Helt inntil 30. des. 1938 eksisterte et restopplag på henimot $\frac{1}{2}$ mill. merker, hvorav div. ark slapp ut på markedet.

Etterat denne restbeholdning (i alt 471 432 merker) ble brent, har prisene på ubrukte merker steget betraktelig.

På brev

fins 2, 3 og 8 skill forholdsvis sjelden, mens 4 skill er alminnelig. 24 skill derimot er ytterst sjelden på hele brev (5).

Uttagete merker

av denne utgaven er prøvetrykk.

Av slike forekommer der:

- 4 skill svart
- 4 » blå
- 4 » rosa
- 4 » dypfiolett
- 8 » lillarosa
- 12 » blå (2 forskjellige utkast).

Skandinaviens Filatelister.

Vi gjengir nedenfor en artikkel skrevet av formannen i Danmarks Filatelist-Union, herr grosserer S. A. Graae Rasmussen, i «Dansk Filatelistisk Tidsskrift».

Danmarks Filatelist-Union omfatter 61 klubber, som alle står utenfor Nordisk Filatelist Forbund. Medlem av dette er derimot bl. a. Københavns Philatelist Klub, som igjen står utenfor den danske Union. Herr Graae Rasmussen forfekter synspunkter som ligger nær dem vi har hevdet i vårt eget tidsskrift.

Red.

Der har i den senere Tid rundt om i den skandinaviske Filatelistpresse været adskillige Røster fremme angaaende Forbindelsen mellem Skandinaviens Filatelistkredse, hvilket maa anses som et godt Tidens Tegn.

I de skandinaviske Lande har der i mange Aar været Dyrkere af den ædle Filateli. Fra de første svage og famlende Forsøg paa Filateliens omfangsrige og snørklede Omraade er Arbeidet gaet støt fremad paa den naturlige Maade, at paa den ene Side har Filatelisterne arbejdet sig dybere og mere maalbevidst ind i Stoffet og paa den anden Side er stadig flere Interesserede kommet til.

Ret hurtigt fandt Foregangsmændene ind til Samarbejdets Værdi. Man sluttede sig sammen i Klubber og gik ind i større samlende Organisationer, ja naaede ind i det internationale Samarbejde. Paa denne Maade skabtes Mulighederne for Gennemførelse af stadig større Opgaver af saavel rent faglig filatelistisk Art som af organiseret Hjelpearbejde. Man evnede mere værdifuld Indsats mod saavel de opstaaede som de opstaaende Vanskeligheder og Farer, ja rene Faldgruber som rent propagandistiske Fremstød.

Man har vist Lov til uden Overdrivelse at hævde, at Filateli i Skandinavien har naaet et acceptabelt højt Niveau, for hvilket Resultat der kan — og ogsaa ved passende Lejlighed bør — nævnes Navne paa adskillige redelige og ihærdige Dyrkere, ja Elskere af Filateli, hvis opnaaede Resultater og hele Indsigt i Filateli med aldrig svigtende Samhørighedsfølelse er givet videre, til Gavn og Glæde for andre, og er de Grundpiller, hvorpaa den skandinaviske Filateli op gennem Tiden har bygget.

At de enkeltes Forstaaelse af Samarbejdets Værdi har været baade levende og resultatgivende

Svarte 4 skill prøver har forekommet på markedet i stemples stand.

Samtlige prøvetrykk betinger liebhaverpriser.

Halverte 4 skill

på brev, brukt som 2-skill er en av våre store sjeldenheter og ble i 1929 omsatt i Oslo til kr. 500,—.

Avstemplinger.

Som allerede nevnt for 4 skill 1856/57 er 4 skill 1863/66 ogsaa ettersøkt av stempelsamlerne, idet det er skilling-merker i blå farge som danner grunnstammen i slike samlinger.

er saavel den eksisterende filatelistiske Litteratur som de i Dag fremtrædende Resultater i Filatelisternes Samlinger et fuldgyldigt Bevis for.

Men Uenighed og Utilfredshed, parret med Uforstand og Egoisme, har fra Tid til anden grebet forstyrrende ind i Samarbejdet. Resultaterne heraf er velkendt i de forskjellige skandinaviske Landes egne Samlerkredse. Man kan let fristes til at se rent subjektivt og lokalt dømmende paa de fra Tid til anden fremstaaende Uroligheder og Splittelsesforsøg og som Følge deraf hengive sig til mere eller mindre vellystige Selvforherligelse. Dette vil dog for den rolige og besindige Dyrker af Filateli, med den rette Indstilling til og Forstaaelse af Samarbejdets Værdi, ikke være noget blivende og tilfredsstillende Staaested. Herpaa er netop de mange Røster i den skandinaviske Filatelistpresse i den senere Tid et godt Bevis. Der tales og skrives i skandinaviske Filatelistkredse om Samling.

En uomgængelig Nødvendighed for Opnaaelse af det fulde Udtryk i samlende skandinavisk Filateli er de enkelte skandinaviske Landes eget Forarbejde herpaa. Dette Forarbejde maa være ikke blot objektivt, men bevidst stræbende mod det højeste tilfredsstillende Maal for saavel den samlende skandinaviske Filateli som for dens Dyrkere i alle Nuancer, fra Generalsamler til den filatelistiske Videnskabsmand.

Tiden, vi nu gennemlever, har lært os at arbejde med dels vort eget Materiale og dels vore egne Organisationer. Paa Basis heraf, og i Samklang med de før omtalte samlende Røster i vor filatelistiske Presse, bør de filatelistiske interesserede Parter i de skandinaviske Lande have de allerbedste Forudsætninger for et maalbevidst og frugtbringende Forarbejde.

Med disse Ord vil jeg gerne indtrængende henstille til skandinaviske Filatelister at se paa den forgangne Tid med saavel dens Medgang som dens Modgang som en berigende Periode, hvis Resultater vi nu skal gøre op, og hvis samlede Betydning skal være en stærk medbestemmende Drivkraft for det forestaaende Arbejde.

Det maa være Ønsket, at Filatelister i de respektive Lande maa kunne se stort og objektivt paa Udviklingen, maa glemme personlige Uoverensstemmelser og ikke bære paa Nag, men med udstrakte Hænder gaa ind for et redeligt og sagligt Arbejde for Samling af alle Filatelistkredse i det paagældende Land. Resultaterne maa komme til at foreligge klart og tydeligt saadan, at der indenfor hvert af de skandinaviske Lande findes en absolut landsomspændende Organisation som det samlede Udtryk for Landets Filatelistiskare. Paa Basis heraf, men ogsaa kun paa Basis heraf, vil et skandinavisk Forbund indenfor Filateli naturligt vokse frem.

Altsaa! Et skandinavisk Forbund indenfor Filateli som et sandt Udtryk for de skandinaviske Landes Skarer af Filatelister vokser naturligt frem af et redeligt og maalbevidst Arbejde i hvert af de skandinaviske Lande for Samling af de respektive Landes Filatelister gennem deres Klubber i en fast sammentømret Enhed — Organisation — Union. Det er det Arbejde skandinaviske Filatelister allerede nu

bør tage op uden Smaaligheder af skillende Art og med det rette ophøjede Maal stedse for Øje. Her maa hvert Land arbejde for sig, men med det samme Fællesmaal.

Jeg beder om Lov til her at fremkomme med nogle Betragtninger fra mit eget Land og fra mig selv.

I Danmark findes — som bekendt — to store Filatelistorganisationer: «Københavns Philatelist-Klub» og «Danmarks Filatelist-Union», hvoraf den første er langt den ældste. Der er ingen Tvivl om, at det var Tanken, da «Danmarks Filatelist-Union» startedes, at alle danske Filatelistere skulde finde sammen i et befrugtende Samarbejde, men ogsaa i Danmark fik vi vore, som det syntes, uoversigelige Uoverensstemmelser med det Resultat, at vort relativt lille Lands Filatelistkare saa sig opdelt i 2 Grupper — dog saaledes at mange var Medlemmer i begge.

Tillad mig en Parentesbemærkning: I mit forholdsvis korte, men krævende Arbejde for «Danmarks Filatelist-Union», har jeg desværre adskillige Gange staaet overfor Mennesker, der ikke alene fandt det et Svaghestegn, men simpelthen slet ikke forstod Muligheden af at arbejde aabent og redeligt med alle Kort paa Bordet. Jeg har da ogsaa set saadanne Mennesker — endog under Venskabsmaske — fortsætte Undermineringsarbejdet i det skjulte. Jeg har til stadighed set saadanne Mennesker være mest ivrige i Arbejdet bag Ryggen paa deres naturlige Filatelistkammerater. Noget saadant vil altid ende med at dømme sig selv. Hvis det virkelig er vor Mening, at vi vil gaa ind for et ærligt Arbejde for Samling og derigennem Højnelse af det filatelistiske Arbejde og Kaarene for Filatelisterne i vort Land, er det af vital Betydning, at vi kommer frem i Dagslyset i et ærligt Arbejde med alle Kort aabne paa Bordet.

Nuvel, lad mig begynde. Begyndelsen er i al sin Ærlighed den, at jeg, før jeg indvilligede i at overtage Hvervet som Formand for Danmarks Filatelist-Union, saa absolut følte mig knyttet til Københavns Philatelist-Klub. Som Medlem af begge danske Organisationer havde jeg god Lejlighed til at følge Udviklingen paa nært Hold, saadan som et Medlem, der bestemt aldrig har ønsket at komme med i «Musikken», nu engang kan gøre det. Da jeg for godt 2 Aar siden af varmhjærtede Mænd blev sat nøjere ind i de da for Danmarks Filatelist-Union opstaaede meget store Vanskeligheder, harmedes jeg i mit Inderste som dansk Filatelist.

Jeg indrømmer, at jeg under Samtalerne fremkom med et subjektivt og egoistisk Syn paa Sagen, idet jeg udtalte, at jeg personligt godt kunde undvære Danmarks Filatelist-Union, jeg havde jo Københavns Philatelist-Klub, hvortil jeg følte mig stærkest knyttet. Forklaringen herpaa er den rent menneskelige: Hvorfor skal det netop være mig, der skal gaa ind i alt det Roderi? Lad andre om det. Jeg ønsker kun at passe min egen Samling. Det andet vedkommer ikke mig.

Men jeg blev ikke staaende ved disse Tanker: Jeg følte, at det netop vedkom mig som dansk Filatelist — hvorfor skulde jeg ellers harmes? — Da jeg endelig gik ind paa at lade mig opstille ved Valget af Formand for Unionen, udtalte jeg klart og tydeligt for de Mænd, der havde taget Drøftelserne med mig, følgende 2 Grunde herfor:

1) Det skal være mit Maal at arbejde for en i Bund gaarende Renselse af Danmarks Filatelist-

Union, saa den kan komme til at indtage den Plads, den rettelig har Krav paa, for at virke efter sin Hensigt for dansk Filateli og danske Filatelistere.

2) Det skal ogsaa være mit Maal, at dette Arbejde skal føre frem til et Samarbejde mellem Københavns Philatelist-Klub og Danmarks Filatelist-Union, til Gavn for Filateli i Danmark og til Glæde for alle danske Filatelistere.

Danmarks Filatelist-Unions Repræsentantskabsmøde i Aarhus 1941 overgav med overvældende Majoritet Formandskabet til mig, skønt jeg dengang var et uprøvet Emne og et ubeskrevet Blad indenfor dansk Filateli.

Jeg tog med friske Kræfter fat paa Arbejdet, som — det maa ogsaa ærligt medgives — efterhaanden som man trængte dybere ind i det, viste sig at være mere og mere vanskeligt og indviklet. Men heldigvis stod jeg ikke alene om Arbejdet. Ved min Side stod ikke blot Hovedbestyrelsens øvrige Medlemmer, men ogsaa forskellige Tillidsmænd og mange, mange Enkeltpersoner rundt om i Landet. Jeg var en fremmed for langt, langt de fleste, ligesom ogsaa disse var fremmede for mig. Jeg gjorde et Arbejde for at komme i Forbindelse med saa mange Filatelistere som muligt, jeg foretog mange Rejser, jeg fik Mængder af nye Indtryk og erhvervede mig efterhaanden et ganske godt Kendskab til danske Filatelistforhold og Filatelistkredse. Og imedens arbejdede mine Medarbejdere og jeg os dybere og dybere ind i «Danmarks Filatelist-Union»s indviklede Vanskeligheder. Vi naaede omsider Bunden, og ved drastiske Manøvrer lykkedes det os at kalde Samhørighedsfølelsen frem, saa at vi Landet over blev en stor Skare, der arbejdede paa «Danmarks Filatelist-Union»s Ve og Vel.

Det har maaske nok i første Række kostet Arbejde, for hvilket jeg er alle mine Medarbejdere meget taknemmelig, men det har ogsaa kostet Resignation og Taalmodighed derude i Klubberne, noget, vi i Arbejdet, er uhyre taknemmelige for — kun ganske faa Klubber har ikke evnet eller ikke villet møde os med den nødvendige Taalmodighed, og er sprunget fra, det er trist, men mest trist for dem selv. Det er paa den Maade, Arbejdet paa Genopbygningen er skredet frem, gaaet saadan, at dette Arbejde har taget de fleste Kræfter og den meste Tid, saa at der ofte kun levnedes lidet til det almene filatelistiske og unionsmæssige Hjælpearbejde, men ogsaa dette har langt den overvejende Del af Klubberne forstaaet.

Vi er nu saa langt fremme med Oprydningsarbejdet, at vi med det allerførste kan sætte det endelige og afsluttende Punktum herfor. Vi vil alle trække Vejret betydeligt lettere, naar alle Traade er redt ud, og vi vil alle med Tryghed kunde lægge Kræfterne i det forestaaende Arbejde for Højnelse af Danmarks Filatelist-Union og for Opnaaelse af Samarbejdet mellem alle danske Filatelistere.

At der er Vanskeligheder at overvinde i de forskellige skandinaviske Lande, bør vi ikke lade os skræmme af. De mange Røster, der som flere Gange anført er fremme i den filatelistiske Presse, er et sandt Udtryk for, at skandinaviske Filatelistere baade ser og forstaaer Vanskelighederne. Den logiske Følge heraf er, at disse maa overvindes. Her maa som sagt hvert Land arbejde sig gennem sine Vanskeligheder og naa Maalet: at tale med sin stærke Røst.

Der er mange store og smaa Ting at tage i Betragtning, hvilket falder udenfor Rammerne for denne Artikel. Et enkelt Forhold kunde jeg dog tillade mig eksempelvis at omtale, nemlig Bladspørgsmaalet. Jeg vil finde det naturligt, at hvert af de skandinaviske Lande indenfor sin egen Sammenslutning har et eget fælles obligatorisk Medlemsblad. For Danmarks Vedkommende maa det blive Dansk filatelistisk Tidsskrift. Lige saa naturligt er det, at det gamle, i Skandinavien kendte «Nordisk filatelistisk Tidsskrift», bliver det skandinaviske Forbunds Medlemsblad.

Nordisk filatelistisk Tidsskrift har i Aar fejret sit 50 Aars Jubilæum paa en meget stilfærdig Maade. Jeg maa maaske have Lov at slutte denne Artikel med min hjertelige Gratulation til

Jubilæet. Jeg ved, at vi er mange, der føler os i stor Taknemmelighedsgæld til dette Blad for mange værdifulde Artikler gennem de svundne Aar.

Det er mit Haab, at denne Artikel maa blive læst og diskutert af mange i hele Skandinavien, ligesom det vil være mig en Glæde og stor Hjælp i Arbejdet videre frem at modtage Breve eller anden Henvendelse fra Filatelisten, der mener, at de Tanker, der her er givet Udtryk for, var det rart at faa belyst fra flest mulige Sider. Jo flere vi er, ikke blot til at diskutere, men ogsaa til at arbejde positivt, des større Mulighed har vi for at naa det helt rigtige Resultat.

S. A. Graae Rasmussen,
p. t. Formand for D. F.-U.

Frimärksutställningen

„UR MIN SAMLING“

i Stockholm den 15.-24. oktober

Ett kort referat – något post festum

lands store män. Norge-märket hade ägnats Nansen. Postmuseum hade bidragit till utställningen med ej mindre än 134 blad norska skillingmärken, såväl enstaka som strips och hela brev, ett synnerligen förnämt exponat, som tilldrog sig berättigat intresse. Dessutom hade samma utställare en samling av de svenska tillfällighetsstämplarna, där varje försändelse med stämpeln ifråga dessutom hade ett fotografi, som anslöt sig till evenemanget. En mycket trevlig, välordnad sak. En del förfilatelistiska stämplor å brev från 1687—1855 böra även nämnas.

Vår kände storsamlare, *Direktör Benzinger*, hade denna gång låtit beveka sig att delta med ej mindre än 144 blad av äldre svenska märken. Om man skall nämna något särskilt ur denna ytterst värdefulla och intressanta kollektion, så skulle det vara cirka 50-talet 3 skilling banco i olika nyanser samt avarter, som man visserligen sett anföras i kataloger, men ej sett i original. Samme utställare hade även en så gott som fullständig kollektion 4 skilling avstämplade från de postanstalter, vilka funnos i Sverige vid tiden för märkets emission. Vidare visade *Direktör Benzinger* stämplade helark av våra vapen- och lejontypsmärken och det ytterst sällsynta feltrycket Tretio-20 öre ringtyp t. o. m. på helbrev!

En annan av våra storsamlare, *Direktör Nils Westberg*, även han liksom *Benzinger* internationellt känd för sina utordentliga samlingar,

Den av Sveriges Filatelist-Förening i Stockholm anordnade utställningen av frimärken var antagligen den mest omfattande, som någonsin visats i vårt land. Där fanns allt, från nybörjarnas trevande försök till självständiga uppläggningar, fram till de mest sällsynta objekt, och det skulle faktiskt behövas en massa sidor i tidskriften för att beskriva allt som fröjdade ens öga. Det kan sålunda endast bli tal om, att helt summariskt omnämna något at det viktigare.

I första utställningsrummet hade Postmuseum ordnat ett montage i färg — en hyllning till Nordens filatelisten — med av konstären Jan Werkmäster skisserade frimärken av en av varje

Postmuseums föreståndare, aktuarie Heurgren, visar endel av de förnämliga norska märkena för dr. Magnus Dahlén, ordförande i Sveriges Filatelistförening t. v., och dr. G. Menzinsky.

hade bidragit med ett mycket flott urval av gammaltyska och italienska staternas märken ordnad efter nyanser och stämplat.

Direktör N. Strandell visade denna gång en samling Danska Västindien. Samtliga märken voro ostämplat och man studerade särskilt de sällsynta privatpostmärkena från 1860-talet.

Den kände specialisten på våra bandmärken, Dr. A. Hässler, visade denna gång en utsökt samling av märken från Ukraina. Boktryckare G. Olofsson utställde en omfattande falsifikatsamling — cirka 10 000 exemplar — som tilldrog sig berättigat intresse.

Bland stämpelsamlingarna förefanns en utsökt väl ordnad samling utställd av den kände specialisten, major H. Schultz-Steinheil och herr A. Svärd, visade bl. a. ett brev med Sveriges äldsta poststämpel från 1685. Dir. O. Kræpelin utställde sin verkligt fina samling strål-, stjärn-, fyrkant- och utländska stämplat på svenska märken av årgångarna 1855—66.

Konsul E. Lindwall visade sin samling av äldre finska märken, vilken tilldrog sig ett berättigat intresse på grunn av de genomgående enastå-

ende vackra exemplaren av varje valör. En verklig kvalitetssamling!

Godsägare Möller exponerade en vacker Islandssamling samt Frankrike och Spanien, fru M. Pernaux Lettlands första emissioner samt äldsta Ryssland, Direktör A. Thustrup en specialsamling Sverige 1855—1872 samt studiesamlingar av 1910-års G V-emission och 1920-års Gustaf II Adolfsmärket, där man fick en briljant analys av olika papperssorter, färgnyanser m. m.

Det skulle föra för långt att uppräknat mer av de utställda exponaten, som alla kunna få betyget sällsynt intressanta och väl ordnade. Många av de äldre samlarnas kollektioner voro så rikhaltiga och kvalitativt högstående, att man väl aldrig mer får se något dylikt. Men så ha ägarna haft förmånan att samla från den tid, då man kunde köpa ett treskillig för bråkdelens av det pris, som nu begäres och betalas för dessa och andra klassiska märken. Många yngre samlare hysta säkerligen vid anblicken av dessa värden den tanken, «tänk, om vi hade fått vara med på den tiden!» Bland dem var

Karl Karlsson.

Verdenspostunionen.

Av skipsreder ABR. ODFJELL

No i 1944 er det 70 år siden denne forening, som har hatt så stor innflytelse på samkvem og kommunikasjoner menneskene imellom, ble stiftet. Det kan vel være riktig for Norsk Filatelistisk Tidsskrift å ha en redegjørelse om denne institusjonen.

Det er merkverdig hvor lite en finner i de forskjellige filatelistiske tidsskrifter om Verdenspostunionen — sjelden kommer en over en notis om denne forening, så de fleste frimerkesamlere kjenner like lite til den som mannen på gaten.

Tiden rundt 1860 og 1870 hadde jo sett de første forbedringer i kommunikasjonene — jernbane og dampskipsruter, men enno fantes postiljonen i mere avsides liggende land. Denne bragte passasjerer og post fram helst over korte, men også over lange distanser. Den gang var posttariffen forskjellig i de fleste land og den var innviklet for brevsenderen og delvis hemmende for utviklingen. Ikke alene den private, men også transittporto m. m. var en daglig vanskelighet for åndens og handelens menn.

I England hadde man i 1840 fått ens porto for alle innenlandske brev, og målet var å få en fast, ens porto for alle land uansett distanse og utgiftene undervegs. Men for å nå et sådant mål måtte mange slags vanskeligheter i form av tariff, konservatisme og stahet overvinnes, og det tok år for å forberede jordbunnen således at det nye kunne innføres.

Først var der mange land som innførte samme porto for innenlandske brev — derest var der engere tilløp til samarbeid som viste et godt resultat — en slags forløper til Verdenspostunionen, nemlig overenskomsten av 6. april 1850 mellom de tyske stater og Østerrike-Ungarn, som omfattet 16 uavhengige poststyrer. På Badens og Württembergs første frimerkeutgaver står denne dato skrevet på frimerkenes høyre side. Etterhvert som årene gikk viste fordelene seg og ønsket om å få en avtale med andre poststyrer vokste fram.

Etter forslag av generalpostmester Blair sammenkalte U.S.A. i 1863 en konferanse hvis arbeid det var å finne fram til et grunnlag for senere postoverenskomster. Møtet holdtes i Paris fra 11. mai til 9. juni 1863 og følgende land var representert: Belgia, Costa Rica, Danmark, Frankrike, Hansabyene Bremen, Hamburg og Lübeck, Holland, Italia, Portugal, Prøyssen, Sandwichøyene, Storbritannia, Spania, Sveits og U.S.A. Resultatet ble hovedsakelig av teoretisk verdi. Både frankerte og ufrankerte brev kunde sendes, de siste fikk dog tilleggsporto. Trykksaker, prøver og rekommanderte brev måtte forskuddsbetales — frankeres. En erstatning — francs 50,— skulde betales for hvert rekommandert brev som kom bort.

Fra 1. januar 1868 kom det Nordtyske forbund istand og som vi vet opphørte Bremen, Braunschweig, Hamburg, Lübeck, Mecklenburg-Schwerin, Mecklenburg-Strelitz, Oldenburg, Prøyssen, Sachsen og hertugdømmene Schleswig og Holstein å bruke egne frimerker etter 31. desem-

ber 1867. Bergedorf som var kjøpt av Hamburg opphørte tidligere — likedan Hannover, som var erobret av Prøyssen i 1866.

Det Nordtyske forbund gikk videre, idet det i 1869 og 1870 innledet visse diplomatiske forhandlinger med det formål å få istand en sammenslutning av de siviliserte land i en postunion. Imidlertid kom den tysk-franske krig som utsatte forhandlingene. Ved krigens slutt ble disse opp tatt igjen, med det resultat, at Det Schweiziske Forbunds styre fikk det ærefulle verv å innby utsendinger fra alle de europeiske land, Egypt og U.S.A. til et møte i september 1873. Møtet skulde avholdes i Bern. Alle mottok innbydelsen, unntatt Frankrike av politiske grunner og Russland som nettopp hadde avsluttet nye posttariffer og vilde se hvordan de fungerte. Møtet ble av denne grunn utsatt ett år — og da var både Frankrike og Russland klar til å delta.

Hvilken enkeltmann var drivkraften i disse forberedelser? — Jo, Dr. von Stephan (postmester for Det Nordtyske forbund) og ham er nok hele verden takk skyldig. Men foran ham er der nok flere. — Den amerikanske generalpostmester Blair som i brev av 4. august 1862 foreslo dette, og den danske postmann Joseph Michaelsen. For i brev av 9. desember 1859 fra den danske finansminister (under hvem postvesent var) erkjennes mottagelsen av hr. J. M.'s forslag. Og 10 år etter, våren 1869, utsendte det danske utenriksdepartement, hr. J. Michaelsens brosjyre «Sur l'abolissement des ports internationaux et de Transit», som inneholdt tanker og forslag til en verdenssammenslutning. Disse ble så å si vedtatt med bare små forandringer, da Verdenspostunionen ble stiftet i Bern i 1874. — Ved Verdenspostunionens 25 års jubileum var der en del tale om Unionens stifter. — En tysker — Arvid Jürgensohn — lyldet i sin bok «Verdenspostunionens historie» hr. J. M. for det heldige initiativ. Franskmannen Emile Gautier skrev i avisen «Le Petit Journal» (22. juli 1900) en lengere artikkel hvor han framholder at det er J. M.'s ideer, som hele den korresponderende verden nyter fruktene av og foreslår at både en statue og en hedersgave blir ydet ham fra samtlige stater. Begge deler fikk han av den danske stat.

Det konstituerende møte ble holdt i Bern fra 15. september til 9. oktober 1874. 36 delegerte fra 22 regjeringer deltok. En av Tysklands representanter var ovennevnte, Dr. von Stephan. Frankrike sendte 3 mann, hvorav kun en møtte; de 2 andre var utsatt for en jernbaneulykke, og såret ble de returnert til Paris. Følgende land var representert: Belgia, Danmark, Egypt, Frankrike, Grekenland, Holland, Italia, Luxemburg, Norge, Portugal, Romania, Russland, Serbia, Spania, Sveits, Storbritannia, Sverige, Tyrkia, Tyskland, U.S.A. og Østerrike-Ungarn. Møtene ble avholdt i det gamle statshus, hvor tidligere de 22 kantoners representanter holdt sine møter og i 1848 dannet den Sveitsiske stat. No i 1874 møtte 22 nasjoner også, for å danne

en sammenslutning. Dette gamle statshus har over inngangen en tavle med inskripsjonen:

«Verdenspostunionen ble stiftet her den 9de oktober 1874.»

Det første møte ble åpnet med en tale av sveitseren, hr. Borel, som ble valgt til møtets president. Møtenes program ble vedtatt som det var utarbeidet av den sveitsiske delegasjon. Det ble nedsatt en alminnelig komite til behandling av det tyske forslag til overenskomst. En del av de framtrøttes papirer var ikke tilfredsstillende, og måtte bringes i orden av de respektive regjeringer. Ved det første møte henstillet Tyrkias delegerte å få opphevet de fremmede postkontorer i sitt land, idet de var til skade for landets interesser både materielt og moralsk. Presidenten sa, at dette var ikke rette sted for en slik henvendelse — hvilket Frankrikes, Storbritannias, Tysklands og Østerrikes representanter bekreftet.

På det tredje møte framla Belgias delegerte et forslag om å opprette et internasjonalt kontor til ivaretagelse av Unionens saker.

På det ottende møte ble der stemt over i hvilket land dette kontor skulde opprettes. Ved annen gangs avstemning fikk Belgia 9 og Sveits 12 stemmer.

Det siste og fjortende møte ble holdt den 9de oktober 1874. Da ble overenskomsten undertegnet av samtlige delegerte med unntagelse av Frankrike. For dette land ble den endelige vedtagelse utsatt.

Overenskomsten var et stort dokument, hvis viktigste punkter var:

Artikkel 1. — De land som har tatt del i denne overenskomst danner no et enkelt postalt område hvis navn blir «Verdenspostunionen».

Artikkel 2. — Overenskomsten omhandler brev, brevkort, bøker, aviser og trykksaker, prøver og forretningspapirer.

Artikkel 3. — Porto for brev innen Unionens område blir 25 centimes for hvert 15 gram. For ufrankerte brev betales dobbel porto. Brevkort må forutbetales og portoen er halv brevporto som kan avrundes. Porto på over 300 sjømils distanse kan pålegges tilleggsporto.

Artikkel 4. — Porto for bøker, trykksaker m. m. settes til 7 centimes for hvert 50 gram. Porto kan heves til 11 centimes og nedsettes til 5 centimes.

Artikkel 5. — Post kan rekommanderes — med et rekommanderingsgebyr ikke høyere enn det gebyr som betales for innenriksregistrering. Tap av den rekommanderte post godtgjøres med 50 francs, unntatt herfra er land hvor ansvar er nektet for innenriks post.

Artikkel 8. — Kun den offisielle korrespondanse mellom postkontorer er portofri.

Artikkel 9. — Hvert poststyre beholder all porto som sin. Den innbetalte porto deles ikke og regnskap mellom Unionens medlemmer holdes ikke.

Artikkel 10. — Fri forsendelse garanteres, men en transitt-avgift på 2 frs. per kilo for brev kan oppkreves. Denne avgift blir 4 frs. dersom transitten er over 750 km. Hvor der ikke no er slik transittavgift, kan den heller ikke i framtiden oppkreves.

Artikkel 11. — Tilleggsporto oppkrevet i avsendelseslandet er dettes eiendom.

Artikkel 15. — Verdenspostunionens internasjonale kontor er under poststyret i det land som

er bestemt av kongressen. Kontorets utgifter deles mellom medlemmenes forskjellige regjeringer. Det er dette kontors plikt å utgi alle meddelelser som er av interesse for den internasjonale posttjeneste. I tilfelle juridiske spørsmål å gi sitt råd når der spørres. A varsko om forandringer og studere alle saker i forbindelse med postunionen.

Artikkel 16. — I tilfelle juridisk tvist å overlate denne til voldgift.

Artikkel 17. — Land utenfor Unionen kan bli medlem på de samme betingelser, forutsatt at alle medlemmer er enig. Møter kan innkalles for å få en ordening istand.

Artikkel 18. — For å utvide Unionen og for å studere og gjøre forbedringer etc. skal et delegertmøte av medlemmene sammenkalles hvert 3dje år. Det neste møte skal holdes i Paris 1877.

Artikkel 19. — Den noværende overenskomst skal tre i kraft den 1ste juli 1875 for en treårsperiode.

Ratifiseringen av overenskomsten skal være ferdig senest tre måneder før 1ste juli 1875.

*

Det ble først den 5. mai 1875 at alle regjeringers ratifisering forelå.

Der var mindre vanskeligheter. Frankrike erklærte at det ikke vilde være klar føreom 1. januar 1876. Men tross vanskelighetene ble den først bestemte dag — 1. juli 1875 — Verdenspostunionens åpningsdag. Publikum ble straks fortrolig med Unionens mange fordeler, men dessverre var der flere land som misbrukte overenskomstens regler til å nedsette eller forhøye den alminnelige porto for brev som for aviser og trykksaker. Serbia var det eneste land hvor portoen ble lavere enn reglementet.

Unionen omfattet 375 millioner mennesker.

Etter et par måneders forløp ønsket India å bli medlem og et møte ble sammenkalt i Bern tidlig i 1876 for å behandle opptagelsen. Frankrike ønsket da også sine kolonier opptatt. Dette ble ordnet. Men på grunn av den lange sjøreise fikk hvert land anledning til, om så måtte ønskes, å kreve en tilleggsporto — dog ikke over halv alminnelig porto.

I 1877 sluttet mange land seg til Unionen: Ceylon, Straits Settlements, Hong Kong, Labuan, Jamaica, Bermuda, Trinidad, British Guiana, Mauritius, samtlige hollandske, spanske og portugisiske kolonier, Japan, Brasil, Persia, Grønland og dansk Vestindia.

Unionen omfattet no 630 millioner mennesker.

Omenn neste møte var satt til 1877 i Paris ønsket den franske regjering at det ble holdt i 1878 sammen den internasjonale verdensutstilling i Paris. Det ble da avholdt fra 2. mai til 4. juni 1878. Blant de ting som her ble vedtatt var innførelsen av at rekommanderte brev kunde ha erklært verdi- og pengeanvisninger.

Etterhvert sluttet følgende land seg til Unionen i denne rekkefølge:

1878 — Brasil og Kanada.

1879 — New Foundland, Gullkysten, Lagos, Sierra Leone, Falklandøyene, Britisk Honduras, Honduras, Liberia, Salvador, Peru, Antigua, Dominica, Montserrat, Nevis, St. Christopher, Virgin Islands og Bulgaria.

1880 — Venezuela, Equador, Uruguay, Bahamas, Den Dominikanske Republikk.

1881 — Grenada, St. Lucia, Tobago, Turks Islands, Chile, Columbia, Haiti, Paraguay, Guatemala, Barbados og St. Vincent.

1882 — Hawaii, Nicaragua.

1883 — Costa Rica.

Land etter land ble opptatt i Unionen, således at ved århundreskiftet var nesten alle jordens land medlemmer. Enkelte nye kommer dog til år om annet.

I 1878 i Paris kom Tyskland med forslag om at pakkepost skulde medtas. Forslaget ble overgitt til Unionens kontor for å utredes. Kontoret utarbeidet spørsmålet etter det tyske forslag, men fra alle kanter kom det no forslag og disse ble da behandlet på et møte i Paris 9de oktober 1880. Tingen var ny. I mange land var pakkepost overlatt til jernbaneselskapene — f. eks. i Belgia og Frankrike. Andre meddelte, at de ikke hadde noe pakkepostsystem. Spørsmålet om vektbegrensing og porto kunde ikke avgjøres, hvorfor møtet besluttet at hvert land kunde ordne seg med andre land hver for seg.

Den tredje kongress avholdtes i Lissabon i mars 1885 og den fjerde i Wien fra 20. mai til 4de juli 1891. Ved dette møte ble overenskomsten gjennomgått i sin helhet og forbedringer foretatt hvor nødvendig. Her ble det besluttet at Unionens kontor skulde bli et clearing sted, et sentralkontor hvortil alle regnskaper innsendtes og ble oppgjort.

Den femte kongress ble holdt i Washington mai/juni 1897. Her ble framsatt forslag om ens standard farger:

Brevporto 25 centimes skulde være blå.

Brevkort 10 » » » rød.

Prøveporto 5 » » » grøn.

Den sjette kongress var i Bern, juli 1900. Kongressen varte bare 4 dager. Det ble besluttet å reise et monument til minne om Verdenspostforeningens 25 års jubileum.

Unionens kontor utsendte for året 1900 følgende statistikk over post ekspedert av Unionens medlemmer:

23,059 millioner brev, brevkort, trykksaker og prøver, 48 millioner rekommanderte brev, 435 millioner pengeanvisninger, samlet verdi 32,757 millioner francs, 430 millioner pakkepost og 2346 millioner aviser abonnert på ved postkontorene.

Unionskontorets maksimums utgifter ble i 1874 i Bern satt til 75 000 frs. årlig, i Paris 1878 til 100 000 frs. og i Wien til 125 000. Kontorets virkelige utgifter var i 1898 96 052,21 frs.

*

Om de tre foregangsmenns personalia vet jeg følgende:

Den danske postmester i Slagelse, hr. Joseph Michaelsen, døde i Kjøbenhavn i 1909, 82 år gammel. Den danske riksdag bevilget ham en pensjon og hans buste i marmor er oppstilt i Nasjonalmuseet. Det var hr. postmester Michaelsen's vel utredede ide fra 1859 som dannet grunnlaget for Verdenspostunionens regler av 9. oktober 1874.

Den amerikanske generalpostmester Montgomery Blair døde i 1883, 70 år gammel. Han var først militær, senere jurist, og fikk i en ung alder de høyeste juridiske stillinger, som dommer, og siden 1855 som regjeringens juridiske rådgiver. I 1861 ble han U.S. generalpostmester — og han var den første som forsøkte å få postens transittporto avskaffet eller regulert, ved inn-

kallelse av det tidligere nevnte internasjonale møte i Paris i 1863, og derved la han grunnen til det møte i Bern som den 9. oktober 1874 besluttet å opprette Verdenspostunionen.

Den tyske riksposts generalpostmester, dr. Heinrich von Stephan døde i 1897, 66 år gammel. Han gjorde seg fortjent ved organiseringen av den tyske rikspost og som stifter av Verdenspostunionen.

*

Denne første store verdenssammenslutning til fremme av samkvem mellom menneskene ble en suksess. Daglig nyter en godt av Unionens gjennomføring av de tre foregangsmenns ideer. Og vi kan vel alle være enige i den uttalelse som hr. E. Egly, president i Leeds Philatelic Society, sluttet sitt foredrag av 19. desember 1905 med: «Hvor Unionen ikke er rukket fram der begynner mørket og barbarismens elendighet. Må Verdenspostunionen aldri opphøre å oppfylle sin fredelige misjon, må den fortsatt bli sivilisasjonens foregangsmann, som binder alle verdens nasjoner fast sammen uten forskjell på rase, farge eller tro.»

Det meste og sikkert det beste av denne artikkel har jeg fra nevnte hr. E. Egly's foredrag som finnes gjengitt i The London Philatelists januarnummer 1906.

Norgeskatalogen 1944

Meddelelse fra Katalogkomiteen.

Som nevnt tidligere i tidsskriftet, har det vært arbeidet intenst for å få i stand fargeplansjer i 9-fargetrykk til den nye katalog. Det har imidlertid i den siste tid vist seg at dette må oppgis. Grunnen er for det første at det har vært umulig å treffe de ønskede nyanser, og dessuten bør man ha enno lenger tid til eksperimentering enn man no har hatt. Det arbeides videre med saken for om mulig å få plansjene ferdig til neste år. Nærmere redegjørelse ble gitt på O.F.K.s møte den 6. d. m. med framlegg av de hittil oppnådde resultater.

Selv om således de ettertraktede fargeplansjer må sløyfes, vil katalogens pris allikevel som tidligere meddelt bli *kr. 4,75*, idet en rekke utgifter er øket vesentlig. Prisdirektoratets samtykke foreligger.

Da komiteens tidligere meddelelser på et par punkter muligens kan misforståes, skal vi opplyse at nummerforandringene kun berører nr. 35 til nr. 55, samt numrene etter V-merkene. Likeledes skulde det hva prisen angår, stått «*mange forandringer*» i stedet for «*store forandringer*», idet prisene er endret på mange steder i henhold til den no sløyfede omsetningsavgift, men for øvrig er det små prisendringer.

Oslo, 7. desember 1943.

Katalogkomiteen.

HVEM er HVEM _____ ?

på frimerkene

Ved redaksjonssekretær PER GRAMBO

PARÉ, Ambroise (1509—1590),

fransk medisiner, utdannet seg i Paris, deltok som feltlæge i krig mot Italia, ble 1552 Henrik 2's livlæge, 1554 opptatt i Collège de St. Côme, var en foregangsmann på kirurgiens område, forbedret skuddsårbehandlingen, amputasjonen og leddoperasjonene, likeså behandlingen av benbrudd og forvriddninger. Blant hans verker, som bl. a. ble utgitt i ny utgave i 8 bind 1840—41, er «Cinq livres de chirurgie» det viktigste. Hans verker ble oversatt til latin allerede i 1604 og til tysk i 1631. Der er skrevet flere bøker om ham, bl. a. på fransk av Le Paulmier (1884) og Broussais (1900), og på engelsk av Paget (1897).

BAYARD, Pierre du Terrail (ca. 1476—1524),

fransk hærfører og adelsmann, «ridderen uten frykt og daddel», senmiddelalderens ridderideal, typen på den uredde og høviske ridder, deltok i Karl 8's, Ludvig 12's og Frants 1's felttog i Italia, ridder 1495 etter slaget ved Fornova, senere generaløyntant av Daupiné. Han var født i Chateau Bayard i Dauphiné. Utmerket seg i alle felttog ved mot, snarrådighet og ærlig framferd. Fikk kvelden etter slaget ved Mari-gnan 1515, hvor hans pågangsmot bidro til franskmennenes seier, den store ære å slå den unge Frants 1. til ridder. Falt i kamp ved Sesia i Nord-Italia, hans legeme ble ført til Frankrike og bisatt i Grenoble.

MONTAIGNE, Michel Eyquem de (1533—1592),

fransk filosof, var skeptiker og ateist, hevdet gudsførestillingens og moralens relativitet og bestred sansekunnskapens gyldighet, rettet voldsomme angrep mot tidens brutale skoletukt, var imot kunnskapspropning som ikke øvet den selvstendige dømmekraft og tenkeevne, agiterte for en skoleform som la mer vekt på legemsøvelser enn på boklig lærdom, prekte toleranse midt i religionskrigenes tid. Hans arbeider har spillet en viktig rolle for den franske prosas utvikling, og har hatt stor betydning bl. a. for Holberg. Et utvalg av hans maksimer er oversatt i R. Øksnevad: Fransk livsvisdom. Størstedelen av sitt liv tilbrakte han på sitt slott i Sør-Frankrike beskjeftiget med lærde studier.

CLOUET, Francois (ca. 1516—1572),

fransk maler, født i Tours hvor hans far, den nederlandske maler Jean Clouet hadde bosatt seg, fikk 1541 fransk borgerrett, etterfulgte sin far som hoffmaler. Var hoffmaler hos Frants 1, Henrik 2 og Karl 9. Har utført en rekke portretter i olje og pastell av stor malerisk skjønnhet. Hans omhyggelige teknikk, realistiske oppfatning, klare koloritt og sans for karakteristikk

gir ham rang blant de største portrettmalere. Han har malt en rekke fyrstelige og fornemme franskmenn. Som hovedverker regnes: Maleri av Katarina av Medici med hennes fire barn (Howard Castle i England) og portrett av Karl 9 (hoffmuseet i Wien). Louvre i Paris har portretter av Karl 9 og Elisabeth av Østerrike. I Howard Castle er også en samling på 88 portretter av medlemmer av det franske hoff, tegnet med svart og rødt kritt. En kjent tegning av Clouet er skissen av den unge Maria Stuart. Clouets malerkunst bærer tydelig preg av hans nederlandske avstamning.

SULLY, Maximilien de Béthune (1559—1641),

fransk statsmann, baron av Rosny, hertug av Sully, var oppdratt som protestant, kom 11 år gammel til hoffet i Navarra, fulgte den senere Henrik 4 til Paris til hans bryllup, hvor han var nær ved å bli myrdet Bartholomeusnatten 1572. Ble ved Henrik 4's tronbestigelse 1589 hans viktigste rådgiver og rådet kongen til å gå over til katolisismen av politiske grunner. Ble utnevnt til finansminister og opparbeidet ved sin dyktighet og strenghet hvert år overskudd som ble hopet opp i Bastillen hvor der 1610 lå 42 mill. frcs. Han arbeidet med særlig iver for fremme av jordbruket, og i det hele for gjenoppbyggingsarbeidet etter borgerkrigen. Ved Henrik 4's død 1620, trakk han seg tilbake fra statsstyrelsen og fikk ingen avgjørende innflytelse mer. Utga i 1611 sine memoarer.

HENRIK 4 (1553—1610),

fransk konge, den første av huset Bourbon. Ble ved morens død konge av Navarra 1572. Giftet seg med Margrete av Valois, en søster av den franske konge Karl 9. Få dager etter bryllupet som fant sted i Paris brøt den katolske fanatisme løs i Bartholomeusnatten og Henrik reddet livet ved å gå over til katolisismen. 1576 gikk han imidlertid over til protestantismen igjen og tok kampen opp med den katolske liga. Han seiret over ligaen, og da Henrik 3 ble myrdet var Henrik 4 nærmeste arving. Han måtte imidlertid kjempe i mange år før han ble landets herre, og til slutt måtte han bekjempe seg til å gå over til katolisismen igjen. «Paris er vel en messe verd,» skal han ha sagt. Han forsonet imidlertid partiene, og det ble full religionsfrihet. Under Henrik 4 gjennomgikk Frankrike en kraftig indre utvikling og gjenvant sin utenrikspolitiske maktstilling. Han innledet den Habsburg-fiendtlige politikk. Hans første ekteskap ble oppløst og han giftet seg 1600 med Maria av Medici. Ble myrdet av en katolsk fanatiker, Ravallac.

Henrik Opheim.

HENRIK OPHEIM

I slutten av 1928 utga herr Henrik Opheim jun. i Bergen en spesialkatalog «Norway Stamp Catalogue 1929» dedisert til dr. Justus Anderssen med takk for hans fundamentale arbeid for norsk filateli. — Katalogen, som hadde engelsk tekst, var sterkt spesialisert, såvel hva farger, platefeil, papir- og vannmerkeforskjelligheter angikk. Billed- og klisjematerialet i katalogen var første-klasses.

Da jeg mange år senere for første gang så Opheims katalog, spurte jeg forundret hvorfor denne ikke var mere brukt, da den jo hadde en rekke opplysninger som «Norgeskatalogen» manglet, og var en meget god vegledning for alle spesialsamlere. Jeg fikk ikke noe tilfredsstillende svar på dette, inntil nylig, da jeg leste litt i Nordisk Filatelistisk Tidsskrift for 1929. Det viste seg at katalogen den gang hadde fått en meget litet velvillig mottagelse. Selve anmeldelsen av katalogen var til en viss grad saklig, men anmelderen gjorde den feil at han baserte sitt innlegg på at katalogen: «... må sies å være forvirrende for en nybegynner som vil legge opp en Norgessamling idet man må være en meget god kjenner av Norges frimerker for å kunne vurdere alle de gode enkeltheter som katalogen i stoffbehandlingen byr på.» — Selvsagt har Henrik Opheim aldri ment at det skulde være en katalog for nybegynnere, men kun for viderekomne Norgessamlere, og det var ikke Opheims feil at det i 1929 ikke eksisterte noen norsk katalog for nybegynnere, idet disse på dette tidspunkt kun hadde verdenskatalogene Senf, Michel, Yvert osv. å støtte seg til. Først et halv år senere kom «Norgeskatalogen» med sin første utgave.

Det sørgeligste ved historien var imidlertid den behandling Opheims katalog fikk i Oslo

Filatelist-Klubs møte den 7. januar 1929. Innlederen til diskusjonen konkluderte med en henstilling til styret om å søke samarbeid med de andre større klubber om en fellesuttalelse til innen- og utenlandske klubber og delvis til private med en beklagelse over at katalogen var framkommet på det nærværende tidspunkt. En opponent imøtegikk innlederen og beundret det store idealistiske arbeid og syn på saken som katalogforfatteren hadde vist. En annen taler mente «man burde tie katalogen ihjel». Etter en del diskusjon fattet møtet med 28 mot 19 stemmer følgende resolusjon: «Utgivelsen av Opheims katalog foranlediger ingen uttalelse fra Oslo Filatelist-Klubs side, så meget mere som en offisiell katalog utgitt av de fire største norske filatelistklubber er under utarbeidelse.»

Så kom «Norgeskatalogen» og så ble Opheims katalog «tiet ihjel». Når jeg i dag leser Opheims verk forekommer det meg helt ufattelig. De femten år som er gått, har vist at Henrik Opheim har vært ualminnelig skarp og klartseende. En rekke ting i hans katalog er senere offisielt anerkjent, og tatt med i Norgeskatalogen. Når årets katalogkomite både etter henstilling fra flere av våre mest framtrepende filatelister, og etter egen mening har skillet ut nr. 24 IV og gitt den nytt hovednummer 35, så synes jeg dette i dag er en absolutt selvfølghelighet. Henrik Opheim hadde særskilt hovednummer for dette merke allerede i sin 1929 katalog. Vi brukte 15 år på å følge etter.

Mottagelsen drepte Opheims katalog og også hans interesse for aktiv deltagelse i norsk filateli. I mellomtiden har han sikkert drevet sine studier i stillhet, og kanskje nådd lenger enn de fleste. Nylig ble det fortalt meg at en meget kjent filatelist og Norges-samler hadde uttalt at hvis Henrik Opheim i 1929 lå 15 år før sin tid, så lå han i dag muligens 20 år foran. Det er store ord som jeg håper vi får se bevis for er riktige. Det er iethvertfall på tide at Opheim får oppreisning, og jeg ber Dem da, Opheim: «Glem det passerte, og la oss få del i all Deres viten til vår kjære hobbys beste.»

Jeg anmodet for en tid siden Opheim om å skrive en artikkel til Norsk Filatelistisk Tidsskrift, og i nærværende nummer er en artikkel om nr. 39, plate I og II. Jeg håper at vi i tiden framover må få mange innlegg i tidsskriftet fra Henrik Opheims side.

Dan Thune-Larsen.

Vannmerketyper

og deres nummerering, papirleverandører og papirsorter.

I 1928 hadde jeg artikler i Nordisk F. T., om vannmerker og deres nummerering, den gang hadde jeg følgende oppstilling: (I), II, IIx, III.

No bruker jeg følgende nummerering:

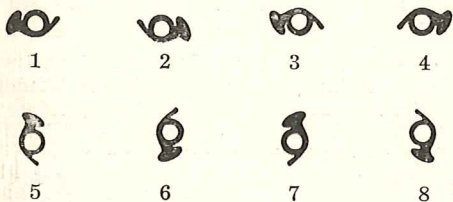
(O): 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8.

I: 1 I, 2 I, 3 I, 4 I, 5 I, 6 I, 7 I, 8 I.

II: 1 II, 2 II, 3 II, 4 II, 5 II, 6 II, 7 II, 8 II.

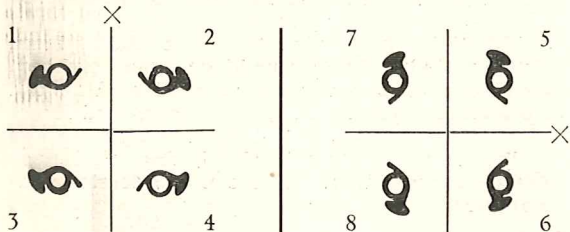
III: 1 III, 2 III, 3 III, 4 III.

Vannmerke-stillinger:

(Sett fra frimerkets bakside.)

Vannmerkestillingene er lett å huske, når man går ut i fra vedstående diagrammer:

Liggende vannmerkestilling 2 er speilbilde av 1 og vannmerkestillingene 3 og 4 framkommer automatisk av 1 og 2. Stående vannmerkestilling er også lett å huske, når man går ut ifra at:

Vannmerkestilling 6: posthornet danner ett 6 tall; speilbilde herav er stilling 8.

Angående papirleverandørene og deres papirsorter, så bør man bruke følgende oppstilling (saken kan jo diskuteres selvfølgelig):

Betegnelse:	Papirsort:
1855,	Bentse Brug
1856/57,	Tumba
1863/66,	Bentse Brug
1867/68,	—»—
1867/68,	Thv. Moestue & Co.
1872/75,	(posthornm.) Bentse Brug
1872/75,	—»—
1872/75,	—»—
1877/78,	—»—
1877/78,	—»—
1878,	—»—
1882,	(posthornm. 21 mm) Thv. Moestue & Co.
1882/83,	Bentse Brug
1882/83,	—»—

Vannmerkestilling 7: posthornet danner ett 9 tall; speilbilde herav er stilling 5.

Men man bør også ha en betegnelse for synbarheten av vannmerke, og da foreslår jeg denne: for (Vannmerketype (O) og vannmerkestillingene av samme, som eks.):

1: Vannmerke synlig uten bensin

1 2 3 4 5 6 7 8

2: Delvis vannmerke; synlig uten bensin:

5 | 6 | 7 | 8 |

3: Vannmerke synlig med bensin:

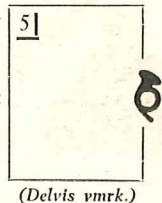
1 2 3 4 5 6 7 8

4: Delvis vannmerke; synlig med bensin:

5 | 6 | 7 | 8 |

5: Vannmerke ikke synlig med bensin:

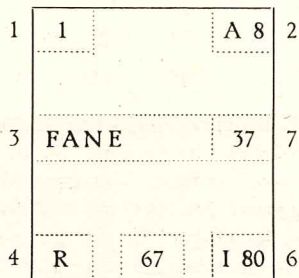
⊥ gjelder bare for papir med stående vannmerke hvor en frimerkerad av og til forekommer uten vannmerke.

(Delvis vmrk.)

Ennvidere bør man på ett frimerke angi følgende:

1. vannmerketype og stilling,
2. papirsort (leverandør og papir),
3. stedsnavn (hvis ikke tydelig stemplet),
4. stempelgraderingspris,
5. platingsnummer,
6. plate- og typenummer,
7. fargenyanse, merkenummer.

5

Arstall: Papirleverandør:

1882/83,	Thv. Moestue & Co.
1883/85,	—»—
1883/85,	—»—
1886,	(posthornm. 20 mm) Thv. Moestue & Co.
1886/89,	Harald Lyche & Co.
1887/93,	Bentse Brug
1887/93,	Carl E. Petersen & Søn
1887/93,	Alvøens Papirfabrik A/S
1893/94,	Alvøens Papirfabrik A/S
1893/95,	Bentse Brug
1893/95,	Alvøens Papirfabrik A/S
1895/98,	—»—
1898/09,	—»—
1898/09,	Hellbuth & Co.

osv., osv. (Store bokstaver I og J bør ikke brukes da disse lett kan forveksles med romertall I.)

Betegnelse: Papirsort:

Betegnelse:	Papirsort:	Betegnelse:
C.	(Vannmerke I, papir)	C 2
C.	—»— I, »	C 2
C.	—»— II, »	C 3
C.	—»— II, »	C 3
D.	—»— III, »	D
A.	»	A 9
E.	»	E
F.	»	F
F.	»	F
A.	»	A 9
F.	»	F
F.	»	F
F.	»	F
G.	»	G

1882/83, 20 øre, plate I og II.

Ettertrykk forbudt. Ang. trykning henv. til Henrik Opheim, Bergen.

I Norgeskatalogen er angitt:

- 1882/83, 20 øre, rødbrun, brun.
- 20 » blå fra samme plate som 20 øre brun.
- Plate I a, blek ultramarin.
- » I b, mattblå.
- 20 øre, blå, fra ny plate.
- Plate II a, mattblå.
- » II b, prøyssiskblå.

Ja, 20 øre mattblå plate I b. og 20 øre mattblå plate II a., samme verdi, samme farge, men ingen klarhet over hva forskjellen ligger i annet enn de små 20 tall i ovalbåndet. Jeg har studert manganen en gang på dette forhold, og endelig går der ett lys opp for meg, jeg ser på frimerkene omigjen, og merkenes utseende stemmer med tanken.

Jeg slår opp i «Norges Frimerker 1855—1924» side 99, og leser: «. . . en skrivelse av 29. november 1881 til departementet fra Chr. John-

sen: «Da jeg erklærde mig villig til at trykke 3½ Million Frimærker med blaa Farve istedenfor med brun som bestemt i Kontrakten, vidste jeg ikke at Farven ønskedes anderledes end den leverede Prøve — et tysk (?) Frimærke. Saadan som den ønskedes maatte der Zinnober i, og den har indvirket paa stemplerne, saa disse ere blevne lidt mindre skarpe end de var før*) Nye Stempler vilde koste 45 Kr. og tage nogen Tid for at blive færdige. Maaske kan Trykningen, som den nu bliver, passere, dog vil Frimærkerne ikke kunde blive fuldt saa smukke herefter, da Zinnoberen mere og mere tærer paa Stemplerne*.)»

Vel vi begynner med 20 øre, rødbrun, brun. Denne plate har frimerkene klar og ren i trykken, og platen har 100 varianter av det små 20 tall i ovalbåndet, papir, fra Bentse Brug, med første vannmerke posthorn (O), 4 liggende og 4 stående stillinger, (teoretisk sett skulde frimerket også forekomme med Thv. Moestue & Co.s første vannmerke I).

20 øre brun,
Pl. I, type 67.

20 øre blek ultr.
Pl. I, type 67.

20 øre mattblå,
Pl. II.

20 øre prøys. blå,
Pl. II, samme type.

På dette brune frimerke er den hvite buete graveringslinje mellom posthornbøylen og skjallstykket tydelig og kraftig helt ned i underkant av posthornet (se avbildning), på 20 øre, blek ultramarin er graveringslinjen derimot ujevn og utydelig, og på 20 øre mattblå (plate I) er linjen enno mindre tydelig, men så er der 20 øre, blek ultramarin med tydelig og kraftig graverings-

linje, dette er antagelig nye ekstra klisjetyper som er innsatt i den første trykkplate. (Man har opplatet 20 øre brun med 100 typer, mens av 20 øre blek ultramarin, har man bare funnet 97 typer av de 100 typer i 20 øre brun, antagelig er de tre manglende typer de nye ekstra klisjetyper, disse typer er vel også i den mattblå fargen.)

*) Framhevet av meg.

Så kommer vi til plate II, 20 øre mattblå, her er *graveringslinjen kraftig og tydelig* (i likhet med 20 øre brun og 20 øre blek ultramarin nye klisjeer) c. 100 eller flere varianter av det små 20 tall i ovalbåndet. I 20 øre prøyssiskblå (plate II) er *graveringslinjen igjen ujevn og utydelig* (som hos 20 øre mattblå plate I), og hvis der forekommer frimerker i prøyssiskblått med kraftig og tydelig graveringslinje så skulde dette være nye ekstra klisjetyper i trykkplaten.

Ved vannmerkeundersøkelse av de forannevnte frimerker vil man kunne finne en hel del sjeldne

saker: I Bentse Brugs papir er stående vannmerkestilling sjeldnere enn liggende vannmerkestilling, og i 20 øre blå er dette vannmerke betydelig sjeldnere enn Moestues vannmerke I i samme frimerkenr., og Moestues vannmerkestilling II er den alminnelige stilling, mens vannmerkestilling 2 I, 3 I, 4 I er meget sjeldnere. Stående vannmerkestilling kan kanskje forekomme, vannmerkeundersøkelse vil bringe dette fram i dagen, men bruk no ikke dårlig bensin eller det som er av værre fludium, så frimerkene blir ødelagte, bruk bare ren bensin.

(Teoretisk oppstilt katalog over 1882/83, 20 øre brun, 20 øre blek ultramarin, 20 øre mattblå, plate I, og 20 øre mattblå og 20 øre prøyssisk blå, plate II, som kan forekomme.)

1882/83. Papir: Bentse Brug, vannmerke posthorntype (O).

Pl. I. 20 øre, a. rødbrun	} Opplag 1 503 600.	100 typ., 4 ligg. vmrkst.		
a. »		» »	4 stå. vmrkst.	
b. brun		» » 4 »	»	4 » »
b. »		» »	»	4 » »
» I. 20 øre, a. blek ultr.	} nye klisj. »	» » 4 »	»	4 » »
a. »		» »	»	4 » »
ax. »		4 »	»	4 » »
ax. »		» »	»	4 » »
» I. 20 øre, b. mattblå	} Opplag se nedenfor.	» » 4 »	»	4 » »
b. »		» »	»	4 » »
Pl. II. 20 øre, a. mattblå	} Opplag ca. 3 500 000	100 typ., 4 »	»	4 » »
a. »		» »	»	4 » »
» II. 20 øre, b. prøys. blå		» » 4 »	»	4 » »
b. »		» »	»	4 » »

1882/83. Papir: Thv. Moestue & Co., vannmerke posthorntype I.

Pl. I. 20 øre, b. brun	} Opplag se ovenfor.	100 typ., vmrkst. 1 I.		
b. »		» »	»	2 I, 3 I, 4 I.
» I. 20 øre, a. blek ultr.	} nye klisj. »	» »	1 I.	2 I, 3 I, 4 I.
a. »		» »	»	2 I, 3 I, 4 I.
ax. »		» »	1 I.	2 I, 3 I, 4 I.
ax. »		» »	»	2 I, 3 I, 4 I.
» I. 20 øre, b. mattblå	} Opplag ca. 3 500 000	» »	1 I.	2 I, 3 I, 4 I.
b. »		» »	»	2 I, 3 I, 4 I.
Pl. II. 20 øre, a. mattblå	} Opplag ca. 3 500 000	100 typ., »	1 I.	2 I, 3 I, 4 I.
a. »		» »	»	2 I, 3 I, 4 I.
» II. 20 øre, b. prøys. blå		» »	1 I.	2 I, 3 I, 4 I.
b. »		» »	»	2 I, 3 I, 4 I.

(NB. stående vmrkst., i vmrk. posthorntype I, kan kanskje finnes?)

På mange norske frimerker i posthorntypen vil en kunne se bra forskjell mellom første og siste trykning av samme merke, de sist trykte

merker har svært utydelig graveringslinje og viser tydelig tegn på slitt plate, f. eks. 1877 10 øre bl. a.

Så vil jeg nevne litt om opplatning. Her hvor der er ca. 100 typer av de små tall i ovalbåndet, bør en gå fram på denne måte: M i POSTFRIM og punktets stilling i forhold til M, sorterer i grupper etter:

	Små tall	Store tall	Doble tall	I ovalbåndet
M .	» »	» »	» »	Punkt på linje, langt fra M
M.	» »	» »	» »	» » » tett ved M
M ·	» »	» »	» »	» over linje, langt fra M
M·	» »	» »	» »	» » » tett ved M

Og så litt om 1882 10 øre skravert og de to etterfølgende trykninger av samme plate (uskraverte). Det store 10 tall:

I ovalbåndet	Heller til venstre:			Står rett			Heller til høyre			Tall
	Små	Store	Doble	Små	Store	Doble	Små	Store	Doble	
M .	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
M.	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
M ·	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»
M·	»	»	»	»	»	»	»	»	»	»

Desuten er frimerkenes ramme ujevn på alle klisjeene og således ett godt kjennetegn.

Håndboken over Norges frimerker.

I vårt tidsskrift nr. 10/1942 finnes en liten notis med overskriften: En ny håndbok over Norges frimerker kommer! Og med følgende innhold:

«I møte i O.F.K. 7/9-1942 ble der etter forslag av Styret fattet følgende vedtak:

1. O.F.K. utarbeider en fullstendig håndbok over Norges frimerker.
2. Håndboken skal være ferdig til den internasjonale utstilling i Oslo 1946/47.
3. O.F.K. oppnevner en redaksjonskomitee på 3 medlemmer til å forestå utarbeidelsen etter nærmere instruksjer fra Styret.
4. Styret ivaretar det økonomiske ved utgivelsen.

Som medlemmer av redaksjonskomiteen ble valgt: C. M. Henriksen og Stian Sanness, Oslo, og Johs. Jellestad, Bergen, med den førstnevnte som hovedredaktør.»

Såvidt meg bekjent har O.F.K.s styre hittil ikke utarbeidet noen instruks for komiteen og det eneste positive tiltak er at klubben på innværende års budsjett avsatte et beløp på kr. 1000,—. I forbindelse med de begivenheter som har funnet sted i klubben i høst har ennvidere komiteens formann, herr C. M. Henriksen, nedlagt sitt verv. Et helt år er derfor gått uten at man er kommet noe videre med saken og den er for øyeblikket kommet inn i en blinngate. For å få spørsmålet ut av denne var det at Dan Thune-Larsen kom inn på det i møtet i O.F.K. den 18. oktober d. å., hvor han anmeldte de nye kataloger og innledet til diskusjon om håndboken. Dan Thune-Larsen hevdet at det var helt ugjørlig for komiteen å få håndboken ferdig til 1946/47 på grunn av det kolosale stoff den skulde behandle. Han mente det var bedre å opprette en rekke komiteer som hver fikk et spesialgebet å behandle, som f. eks. farger, vannmerkestillinger, papirsorter, marginaler, luftpost, portomerker etc. og at så å si hver utgave ble behandlet for seg av en komitee eller enkeltmann som var spesialist (er) på den eller den bestemte utgave. De resultater disse komiteer kom til skulde så offentliggjøres etter hvert og selges i hefter og disse hefter skulde så — med en eventuell siste korrigering og omredigering — utgjøre selve håndboken. Dan Thune-Larsen meddelte også at han fra enkelte hold var blitt gjort oppmerksom på at denne store norske håndboken burde utgis av Norsk Filatelistforbund og ikke av Oslo Filatelist-Klub, og det er særlig dette punkt jeg her vil komme inn på.

I min egenskap av redaktør i disse 6 måneder er jeg blitt oppmerksom på at det her og der hersker en viss animositet mot O.F.K. fordi den er — om jeg skal si det — litt for foretagsom og dominerende. Vi må imidlertid holde oss for øye at denne klubb teller hele 800 medlemmer og at den ikke er noen alminnelig lokalklubb, men har flere hundrede medlemmer spredt over hele landet. Det har ofte vært nevnt at Norgeskatalogen burde utgis av Forbundet og ikke av O.F.K. Det vilde være naturlig om så var tilfelle, men vi må ikke glemme at initiativet til utgivelsen stammer fra O.F.K. og vi kan ikke vente at den vil gi fra seg en forlagsrettighet som spiller en

meget stor rolle for dens økonomi. Noe helt annet er det med håndboken. Det er et nytt foretagende og for å få det realisert er det all sannsynlighet for at henvendelser må rettes til en rekke filatelister som ikke er medlemmer av O.F.K., men som gjennom sin klubb er medlem av Norsk Filatelistforbund. Selve Forbundets prestisje forlanger — synes det meg — at det står som den offisielle utgiver av denne store håndboken over de norske frimerker — gjerne i samarbeid med Oslo Filatelist-Klub.

Med hensyn til den finansielle side av saken så er det flere måter å ordne denne på. Der kunde f. eks. dannes et eget selskap for utgivelsen med de enkelte klubber som parthavere, eller med enkeltpersoner, eller begge deler. Det er vel å frykte for at utgivelsen neppe vil bli noen økonomisk suksess og at mange kanskje ikke har noe imot at O.F.K. tar risikoen og utgiftene. Og jeg tror klubben er seg sin ledende stilling bevisst og villig til å ta begge deler. Men blir resultatet heldig kan man heller ikke etterpå komme med finter til O.F.K. fordi den er for foretagsom.

Forbundets styre bør ta denne sak opp. Det må handle — og handle raskt. Det bør eventuelt betro hovedredaksjonen av dette foretagende til en mann som har organisasjonstalent, som er forretningsmann og som er filatelist. Denne mann har vi i *Dan Thune-Larsen*. Han har gjort utmerket arbeid med den nye utgaven av Norgeskatalogen og han vil sikkert også klare å organisere og samarbeide med de mange underkomiteer, slik at vi får håndboken ferdig til Postverkets 300-års jubileum og den store utstilling i 1946/47.

Jarle O. Stensdal.

Norge nr. 79.

«Ny oppgraving funnet! Professor E. Eide har funnet en hittil ukjent oppgraving på 20 øre, katalog nr. 79», melder C. M. H. i dette tidsskrift nr. 9.

For mange år sidan synte eg dr. Justus Anderssen nokre eksemplar av Norge nr. 79 med meir og mindre kraftige oppgravingar på. Eksperten Justus Anderssen var mykje takksam for å få sjå både desse oppgraverte nr. 79 og andre av mine oppdagingar, og han hadde dette heftet mitt i fleire månader for å teikne av «det mest interessante ved disse frimerkene».

No er det lenge sidan han returnerte meg heftet med eit brev fylt av varm takk- og vensemd, eit brev som eg har vore likso glad i som mitt par Norge nr. 1. Eg hugsar endå kor stolt eg, grøne filatelisten, var over å ha vist dokteren, den verdskjende frimerkeeksperten, noko han ikkje hadde oppdaga før!

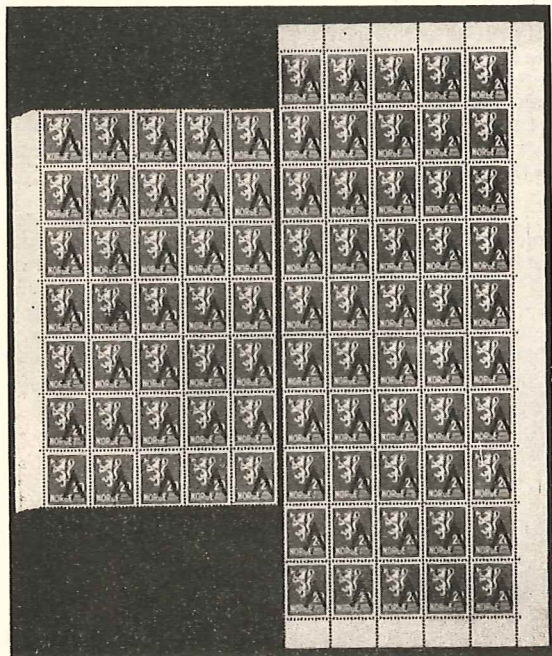
Skal tru om det ikkje finst litt av hvert av opplysningar om «hittil ukjent» mellom dr. Justus Anderssens leivde frimerkenotat?

Hønefoss, 29. novbr. 1943.

Eivind Fosshem.

De omvendte V-ene

ELLER: *En hyggelig julefortelling for store og små samlere.*

Like innunder jul i 1941 ble den norske samlerverden oppskaket av en stor sensasjon. Det var funnet 20 øres V-merker med omvendt V. No skal vi villig innrømme at sensasjonen var ventet og de fleste samlere gikk vel i denne tiden omkring med det stille håpet at de skulde finne en omvendt V. Og så en dag kom da endelig det alle hadde ventet på: 20 øre med omvendt V og i 3-strip! Det var Aftenpostens Frimerkespalte som fikk gleden av å være den første til å offentliggjøre funnet. Det sier seg selv at samlerne no fikk feber. Dublettlagere og helark ble gjennomsett og rundt om i landet sto visergutter og sjefer på hodet i papirkurvene med det stille håpet at de skulde finne en omvendt V.

I og med funnet begynte gjetningene og skriviene om hvor mange merker det kunde være i behold og hvor meget det eventuelt kunde være kommet ut av dette feiltrykket. Fra alle kanter av landet kom det falske meldinger om at det var funnet omvendte V-er, så skulde man ha satt lit til alle meldingene hadde det i dag vært et ganske anselig opplag av omvendte V-er i markedet.

I Oslo satt det imidlertid 3 karer og smilte lurt av all diskusjonen. Det var en forretningsmann som vi her kaller herr A. B., Oslo Filatelist-Klubs noværende formann, Viggo Dunér og Odvar Witzøe. De ruget på en hemmelighet som landets samlere vil ha gitt meget for å bli innviet i. Men deres respektive munnur var lukket med de berømmelige 7 segl. Samlerne visste ikke en gang at de tre satt inne med en sensasjonell hemmelighet.

No er imidlertid de omvendte V-ene spredd for

alle vinder og vi synes derfor at samlerne bør få del i hemmeligheten omkring V-sensasjonen.

I slutten av november 1941 kom herr A. B. opp på kontoret til byråsjef Dunér som han kjente fra tidligere. Han visste at Dunér var frimerkesamler, hvilket herr A. B. ikke var, og under taushetsløfte fortalte han følgende:

En dag i første halvdel av september 1941 gikk han inn på Majorstua Postkontor i Oslo for å kjøpe noen 20 øres frimerker. Han la da merke til at V-ene sto «på hodet», hvilket straks fanget hans interesse. Han forsto ikke i fullt ut hva han her var kommet over, for han var som sagt ikke frimerkesamler, men han hadde kjente som samlet og mente at det måtte være noe for dem. Han spurte derfor damen i luka om det fantes mere av disse merkene, og damen tok da fram det hun hadde og lot herr A. B. få det hele, 85 merker. Det var alt som fantes. I mellomtiden var kontorets bestyrer kommet til og han forsøkte å få herr A. B. overtalt til å bytte inn de omvendte V-ene i normale merker, med den begrunnelse at merkene ikke burde vært sluppet ut p. g. a. feiltrykket. Dette vilde naturligvis ikke A. B., men til gjengjeld fikk han sørget for at det ble foretatt undersøkelser på de øvrige postkontorer i Oslo for å bringe på det rene om det skulde finnes mer av merkene. Flere merker enn det som var blitt solgt på Majorstua var det ikke å finne. No forsøkte herr A. B. å få Postverket til å undertegne en erklæring om at merkene var solgt på Majorstua Postkontor, men det nektet Postverket da det vilde være det samme som å innrømme at det var begått en feil. Herr A. B. var imidlertid meget oppsatt på å få en garanti for ektheten av merkene og en av hans venner som var frimerkesamler rådet ham derfor til å henvende seg til Oslo Filatelist-Klub for å få bistand der. Han var imidlertid redd for at saken derved skulde bli for kjent og at han skulde bli overrendt med tilbud og det hadde han liten lyst til. Byråsjef Dunér lovet å hjelpe ham så godt han kunde og lovet videre at han ikke skulde la noe komme ut om saken. På det følgende medlemsmøte i O.F.K. henvendte han seg derfor til formannen for å få rede på hvem som oppbevarte klubbens garantistempel og formannen henviste da til Odvar Witzøe. Han ble så gjort kjent med saken (også under taushetsløfte) og Dunér og Witzøe ble da enig om å få i stand et møte med herr A. B. den påfølgende dag. Dette var i begynnelsen av desember 1941. Witzøe vilde ikke benytte garantistemplet uten på forhånd å ha konferert med klubbens formann og dette gjorde han da samme dag. Formannen mente at det ikke kunne være noe i veien for å garantistemple merkene hvis bare personalet på Majorstua Postkontor kunde identifisere kjøperen og merkene i Witzøes nærvær. Et par dager etter hadde Dunér og Witzøe en ny konferanse med herr A. B. som hadde merkene med. Undertegnede var selvfølgelig meget spent på å se merkene, men det skal villig innrømmes at vi hoppet i stolene da herr A. B. trakk merkene ut av sin dokumentmappe.

Merkene var nemlig pakket temmelig skjødesløst inn i et brukt matpapir og det var lett å forstå at han ikke hadde begrep om hva det var han var i besittelse av. Vi behøver vel ikke gjøre oppmerksom på at vi to filatelistene tok i merkene med andakt og følelse og med behørig respekt for hva vi holdt i hendene. Merkene var kjøpt som illustrasjonen viser. Arket var delt på midten slik at høyre halvark var intakt. Fra venstre halvark manglet det 15 merker, slik at det samlede antall var 85 merker.

Så sto det altså bare igjen å få konstatert merkenes ekthet. Etter at de var blitt behørig foreviget dro vi opp til Majorstua Postkontor og undertegnede var meget spent på om personalet vilde kjenne igjen herr A. B. Da vi kom inn på postkontoret gikk han bort til en av damene og spurte om hun kjente ham igjen. «Å, det var jo Dem som kjøpte de omvendte V-ene!» utbrøt hun straks. Både en kvinnelig kollega og kontorets bestyrer kjente også straks herr A. B. igjen og alle kunde erklære at det var de samme merkene som var solgt på postkontoret til herr A. B. som vi hadde med. Etter at ytterligere undersøkelser var foretatt og alt viste seg å være i den skjønneste orden, var det bare å gå i gang med garanti-stemplet. Først ble det imidlertid foretatt en oppdeling, da herr A. B. ønsket å få noen av merkene stemplet på brev. Oppdelingen ble foretatt av arkets venstre halvdel på følgende måte: 6 enkeltteksemplarer, 4 par, 1 3-strip og 2 4-blokker. Det er altså det som er kjent av brukte eksemplarer ved siden av den 3-strip som ble omtalt tidligere i artikkelen, og som ved undersøkelser og sammenlikninger med de foreliggende merker viste seg å være ekte. Til sammen kjennes det altså 23 brukte eksemplarer hvorav 25 fra de avbildede merker.

Merkene ble stemplet med garantistemplet EKTE O.F.K. Hvor merkene var satt på brev ble garantistemplet påført konvolutten ved siden av merkene.

No skulde man kanskje vente at herr A. B. vilde sette i gang salget straks, men det ble ikke tilfellet. Han lot merkene ligge og godgjøre seg til like over nyttår i år (1943). Etter en konferanse med byråsjef Dunér fant han at tiden var inne til å slippe disse lekkeriene ut på markedet. Omsetningsmåten ble diskutert, og da herr A. B. ikke var medlem av Oslo Filatelist-Klub og således ikke kunde få omsatt merkene på klubbens auksjoner, fant man å burde selge dem gjennom Frimerkekompaniets anbudssalg. Der ble de så for første gang frambudt i firmaets katalog nr. IV, mars-april 1943. At interessen for merkene var stor er et mildt uttrykk. Alle vilde ha omvendte V-er, og budene varierte fra 2 kroner og oppover til 400. Til tross for at det ikke var oppført noen minstepris var det ikke vanskelig å fastslå den endelige pris. Det lot til at samlerne anså 400 kroner for den riktigste pris og de fleste av dem som hadde inngitt dette budet ble lykkelige eiere av ubrukte omvendte V-er. De brukte eksemplarene var ikke så mange og følgelig ble budene der høyere. Prisen ble 500 kroner. Alle merkene (unntatt de brukte som sto på brev) blev anbragt på et garantikort ved siden av et fotografi av merket og ble forsynt med alle opplysninger som plassering i arket osv.

Og dermed var alle de omvendte V-ene spredd over hele landet. De fleste ble solgt som enkelt-eksemplarer, men det ble også solgt noen få

blokker. En 4-blokk av omvendt V er jo litt av et objekt å ha i samlingen. Det morsomste er at alle merkene er solgt til norske samlere. Ikke et eneste eksemplar gikk ut av landet. Ellers er det jo dessverre altfor ofte slik at store norske sjeldenheter havner i utlandet.

Og dermed skulde det ikke være stort mer å si om de omvendte V-ene foreløbig. Vi sier uttrykkelig «foreløbig», for filateliens vegger er uranskelige og ingen vet hva som kan inntreffe av overraskelser. Det ligger store lagere av V-merker rundt omkring i bankboksene og vi må nok derfor være forberedt på litt av hvert. Når kan vi f. eks. vente de første 20 og 25 øre med vannmerke?

Til slutt vil vi benytte anledningen til å komme med en advarsel. Kjøp ikke omvendte V-er uten at de er behørig garantert av Oslo Filatelist-Klub. Det foreligger ting som tyder på at det allerede tidlig forelå falske omvendte V-er på markedet, men omsetningen ble stoppet etter at selgeren hadde fått en alvorlig henstilling om å la merkene undersøke. Ta derfor alle forholdsregler og kjøp ikke noe som ikke er garantert.

Oslo i desember 1943.

Viggo Dunér.

Odvar Witzøe.

Nye Forbundsclubber.

Det er kommet ansøking fra Åsgårdstrand Filatelistklubb om å bli opptatt som medlem av Forbundet. Styret har behandlet dette andragende som er blitt enstemmig innvilget. Åsgårdstrand Filatelistklubb har for tiden 13 medlemmer og dens formann er Edw. Chr. Hannevig.

Oslo, 20. november 1943.

NORSK FILATELISTFORBUND,

Per Gellein.

*

Forbundets styre har enstemmig innvilget en ansøking fra Halden Filatelistklubb om å bli opptatt som medlem av Forbundet. Den nye forbundsclubb er stiftet 21. mars 1940 og teller for tiden 21 medlemmer. Den har også junioravdeling. Klubbens formann er herr Alf Abrahamsen, Halden.

Oslo, 2. desember 1943.

NORSK FILATELISTFORBUND,

Per Gellein.

Annonsemanuskripter

må heretter være forretningsføreren, adr. Nytorget 5, Oslo, ihende senest den 8. i hver måned.

FRIMERKEKURSET

Brukte eller ubrukte frimerker.

Alle som samler på frimerker vil før eller senere komme bort i spørsmålet om han skal samle brukte eller ubrukte frimerker. Det er mange som mener at det ikke er riktig å samle ubrukt, men det synes jeg er å misforstå hele samlingen. Det finnes, som jeg har sagt før, ingen regler for hvordan du skal samle. Enhver får samle som han selv lyster. De som bare samler brukt har naturligvis rett når de sier at det er vanskeligere enn å samle ubrukt. Tenk bare på hvor vanskelig det er å skaffe merker med pene stempler! Du blir nødt til å velge og vrake og det kan ta lang tid før du finner et merke som du er fornøyd med. En som samler ubrukt har det på sett og vis lettere. Han skal bare passe på at merket ikke har feil. Men så har ubrukt-samleren en annen vanskelighet og det er å finne merkene. Særlig eldre merker er det vanskelig å finne ubrukte og de blir også som oftest meget dyre. Naturligvis finnes det også stemplede merker som er dyrere enn ustemplede, men i det store og hele kan man vel si at de ubrukte merkene blir dyrere.

Men går det ikke an å samle begge delene om hverandre? Vil enkelte spørre. Jo, selvfølgelig, og for en junior vil jeg nok si at det er det riktigste. Hovedsaken må jo være å få flere og flere merker i samlingen og da vil det være synd om du skulde avvise et merke fordi om det er ustemplett.

I de seinere årene er det stadig fler samlere som har gått over til å samle ubrukte frimerker og det kommer for en stor del av at frimerkene er blitt meget vakrere enn før. No tenker landene på at frimerkene også skal være god reklame og dere vet jo alle hvordan dette har utviklet seg. De fleste merkene er i dag trykket i vakre farger og har morsomme motiver som lett blir ødelagt av stemplene. Det er ikke tvil om at mange slike serier blir ødelagt ved stimpling og da er det jo lett forståelig at samlerne helst vil ha dem ustemplett.

En ting til må man også regne med og det er at det ofte er svært vanskelig å skaffe nyhetene stemplet. Ofte utkommer merkene i små opplag og blir utsolgt på kort tid slik at man må være glad til at man får tak i merkene i det hele tatt.

Nei, gjør deg ikke for mange bekymringer med hensyn til brukte eller ubrukte frimerker. Ta det du får tak i og vær glad til. Når du blir eldre kan du kanskje ha råd til å velge det ene eller det annet og holde deg strengt til dette, men juniorer har som oftest dårlig råd og tar derfor det merket som er billigst, likegyldig om det er brukt eller ubrukt.

Resultatet av første prøve.

Det er såmen ikke min skyld at jeg ikke er druknet i papir siden forrige gang vi snakket sammen. Foran meg ligger det svære bunker av brev med besvarelser på tidsskriftets første kunnskapsprøve og det så nesten ut til at jeg ikke skulde bli ferdig med å gjennomgå alle besvarelsene. Men dere må ikke tro jeg gråter for det! Det har vært bare morro både for redaktøren og meg å se den veldige interessen blant juniorene hele landet over. Ja, for vi fikk nemlig brev fra Halden og rundt hele kysten opp til det nordligste Norge. Og dermed har juniorene på en tydelig og klar måte vist at de interesserer seg for denne junioravdelingen og det skulde derfor ikke være noen fare for at den blir stoppet foreløbig.

Og så var det prøven. Vi har dessverre ikke plass til å gi alle opplysningene om hvert merke, men vi skal nøye oss med å nevne navnene på de menn som var avbildet. Nr. 1) var den franske politikeren Leon Gambetta, 2) den portugisiske sjøfareren Vasco da Gama, 3) Snorre Sturlason, 4) den italienske vitenskapsmann Galileo Galilei og 5) den italienske komponist Antonio Rossini.

Det var ganske morsomt å lese alle besvarelsene. Svært mange av dem var nok skrevet rett av etter konversasjonsleksikon o. l. for det var de samme ordene som gikk igjen. Særlig var dette tilfelle med Galilei hvor flere snakker om den empiriske naturvitenskap og den hydrostatiske vekt. Jeg lurer på om de som har skrevet dette vet hva de snakker om!

Blant de besvarelsene som var kommet inn var nesten alle fra samlere under 16 år. Det var bedrøvelig hvor få over 16 som deltok. Jeg håper det bedrer seg. Følgende ble premiert:

Over 16 år:

Bjørn Isaksen, Oslo.

Harald O. Gjerde, Vestnes.

Under 16 år (4 diplomer):

Helge Røsæg, Drammen.

Oskar Eriksen, Kristiansund N.

Bjørn Kraft Kristiansen, Oslo.

Knut Birkeland, Bergen.

Følgende hadde levert meget gode besvarelser: Paul Jensen, Oslo. Knut Sorvig, Oslo. Knut Emil Haugen, Larvik. Thomas Flemming, Høvik. Halfdan D. Johansen jr., Tromsø. Rolf Johan Ribe, Oslo. Lasse Tornes, Kristiansand S. S. Jan Fuglaas, Jessheim. Johan Peter Wleügel, Røa. Caspar Lossius, Kristiansund N. Jan Assev, Grimstad. Tom Kallevig, Oslo. Ivar Veidholm, Oslo. Finn Platou Gregens, Bergen. Bjørn Sulland, Oslo. Thorvald Buch Hansen, Syster, Ryfylke og Arne Gjørde, Alesund.

En besvarelse fra Moss var meget god, men innsenderen hadde ikke oppgitt alder så derfor ble hans besvarelse lagt bort.

Så sier jeg takk for interessen for denne første prøven. I neste nummer håper jeg å få med resultatene av annen prøve.

Et hyggelig brev.

Jeg har fått mange hyggelige brev siden sist og særlig var det et brev fra Bjørn Mathisen i Arbeidernes Filatelistklubb som jeg bet merke i. Han gikk hardt inn for en junioravdeling i N.F.T. og vi kan trøste Bjørn med at han skal få juniorstoffet sitt i hvert nummer framover.

KONKURRANSE NR. 3

Vi fortsetter med våre konkurranser. I dag kommer vi med en prøve som dere skal få nok å gjøre med i julen. No håper jeg bare at det

ikke blir så mye selskaper at dere ikke får tid til å tenke på frimerkene. Men juleferien er lang og det kan jo komme de dagene at det ikke er så lett å finne på noe å foreta seg. Denne gangen skal dere levere en skriftlig prøve, og den lyder:

HVORFOR JEG SAMLER PÅ FRIMERKER.

Besvarelsen skal ikke være over 100 ord, men kan gjerne være meget kort hvis den bare er god. Det er ofte at de korteste svarene er de beste. De beste svarene skal vi ta inn i tidskriftet. Altså: Kjør i veg. Besvarelsen må sendes til N.F.T., Boks 46, Høvik, og må være redaktøren i hende senest 20. januar.

(Forts. fra nr. 9/1943.)

Norges Bypostmerker

Av Stian Sanness

Det norske Missions-selskabs post i Madagaskar.

Selskapet hadde fra begynnelsen (1866) egne ruter med løpere mellom sine stasjoner. Brev fra andre ble medtatt gratis, men da det ble litt meget av dette, besluttet man å utgi frimerker til betaling av porto.

Høsten 1894.

Trykt i selskapets trykkeri i Antananarivo, utagget.

1. 5 (vary-dimy-venti, dvs. 5 riskorns vekt-) svart på hvitt 25,— —
2. 5 (eranambatry, dvs. 15 riskorns vekt) svart på hvitt 25,— —

Nr. 1 er trykt i ark på 12, nr. 2 i ark på 9. Av nr. 1, 2 opplag, det første på hvitt, det annet fra nyoppsatt plate på gullig papir og med mindre mellomrom mellom merkene.

Verdien av nr. 1 er lik $\frac{1}{3}$, nr. 2 1 penny.

I slutten av 1895

ble merkene utsendt med verdi i engelsk mynt.

3. $\frac{1}{2}$ (d) svart på hvitt 30,— —
4. 1 (d) svart på hvitt 60,— —

Ark på 9, 3×3 , hvorav de 3 i øverste rad er 1 penny, de øvrige 6 er $\frac{1}{3}$ d.

Opplagene var små. Brukte eksemplarer er annullert med blekk, sted og dato over merke og konvolutt.

I 1897 ble Madagaskar fransk koloni og misjonspostene måtte opphøre.

Se dr. Justus Anderssens artikkel i Nordisk Filatelistisk Tidsskrift 1915.

* * *

Der finnes en hel del dampskipsmerker, pakkemerker, blant dem er der bare en serie som bør tas med her, da merkene gjaldt for befordring av brev. Det er Det Nordenfjeldske Dampskibsselskabs frimerker til frankering av brev mellom Norge og

Spitsbergen.

1896.

Isbjørn med innskrift Spidsbergen, tg.

1. 10 øre brunt 2,50 2,50
2. 20 » rødt 2,50 3,—

Disse er de to eneste merker med «Spidsbergen», som har tjent et postalt formål, idet de i sommeren 1896 bruktes som porto på brev fra Advent Bay til Norge. Så snart Det norske Postvesen ble

bekjent med dette forhold, ble det forbudt å ta betaling for denne befordring og et postkontor, Advent Bay, ble opprettet ved sommersesongens begynnelse 1897. Merkene ble avstemplet med et rundt lite stempel Advent Bay med 1896 i midten. Der er dog så mange stemplede merker i omløp, at de ikke bare kan være fra riktig befordrede brev. Med stempler fra 1897 og senere tilhører de samme klasse som den store mengde «etiketter» for turister med Spitzbergen, Polarpost osv.

I gamle samlinger finnes en sjelden gang et merke med innskrift

Fjeldpost 3 sk

rødt, ubrukt eller avstemplet med et lite firkantet stempel med Posthorn og F. P. At merket er fra Norge er vel sikkert, men hvorfra i Norge?

Christiania Bypost

åpnet som helt selvstendig statsinstitusjon 3. februar 1857, ble 1. januar 1866 underlagt Christiania Postkontor, hvori den etterhvert gikk opp, men stemplene var i bruk enda lenge etter. Den hadde lenge egne postkasser rundt om i byen, utenbys brev ble uten avstempling bragt til statsposten.

Merkene skulde fra først av i likhet med gjeldende bestemmelser for statsposten avstemples med nummerstemplet 364 og bypostens stempel med dato og klokkeslett skulde settes på omslaget, ikke på merket. Rundskrivet av 29. sept. 1858, som bestemte at statsstemplet skulde brukes til annullering, medførte ikke bruken av bypoststemplet, men de alminnelige Christiania stempler, skjønt dette først ble beordret fra 1. januar 1866. Man finner dog nummerstemplet på 1863 utgaven, omenn nok så sjeldent, så dette har nok vært i bruk framdeles. Fra 1. januar 1866 bruktes altså bare Christiania stempler på merkene til slutten av 1872, fra da av skulde bypost-

stemplene benyttes. Bypoststemplet skulde altså settes på brevet, og dette måtte også gjøres etter 1872, hvor stemplene sattes på merket; først senere ble det ikke tatt så nøye når det gjaldt innenbys brev.

Den største anvendelse av bypostdato-stemplene fant sted på brev fra utenbys, som utbragtes av byposten, og datoen og klokkeslettet betegnet *ankomsten* til byposten. Av og til finnes avtrykk med forskjellige datoer eller klokkeslett på samme brev når utbringelsen ble forsinket eller brevet ble liggende over.

Bypoststemplene er i 4 hovedtyper.

(I og II med undertyper.)

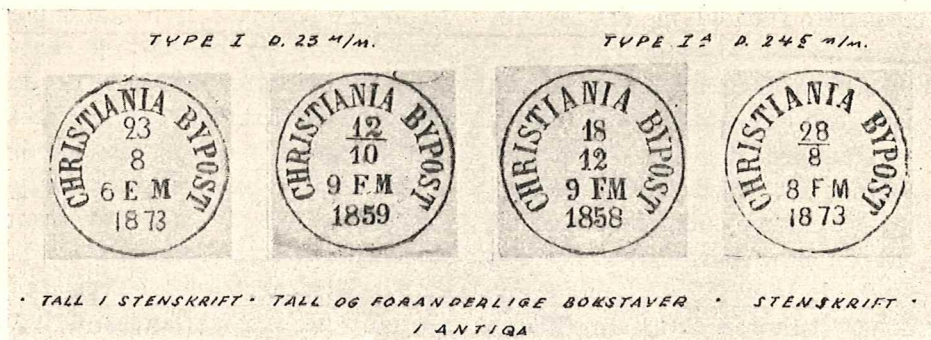
- I. Christiania Bypost helt utskrevet (1857 til 1868 og 1873/74).
- II. Chra-Byp 1868—1890.
- III. Schweizertypus rundt, mars—mai 1880.
- IV. —»— ovalt, —»—

Nummerstempel finnes på 2 og 4 skilling 1856 og 1863, 2 skilling alminnelig, 4 sk. 1856 god og 4 skill 1863 sjelden. Stempeltype I fra ca. 1873 på 1,2 og 3 skilling posthorn (3 sk. er god) og finnes også på 2 skilling 1863 og 1867, hvorav beholdninger ble brukt opp. Type II finnes på 2 og 4 skilling 1867 (2 skill. 1863 samt 1 og 3 skill. 3 skulde også kunne finnes). Regulært finnes de på 1, 2 og 3 skill. 1872 samt alle 1, 2, 3, 5 og 10 øre utgitt før 1890. De er gode på de siste opplag, da stemplene i slutten av 80-årene lite bruktes. Også høyere verdier finnes, men skyldes feilstempling. Jeg har f. eks. sett 6 skilling, 25 øre 1877 og flere 20 øre.

Stemplettyper.

I type er i 2 typer. I diameter 23 mm har det siste I i Christiania *til venstre* for eneren i datum, i typen I diameter 24,5 mm står I *til høyre* for eneren.

Ia hadde til ca. des. 1862, dag, måned og klokkeslett i antiqualtype, derpå er

tallene i stenskrift og fra ca. jan. 1863 også klokkeslett i stenskrift. Da disse tall og bokstaver ofte skiftedes ut, forekommer det den første tid at et eller annet tall eller bokstav i antiqua er innsett i stenskriftstemplet. I 1873 og 1874 ble stemplet igjen tatt i bruk, det har no dag og måned i stenskrift, dato i antiqua.

Ib er i antiqua til ca. des. 1866, så til 1868 samt i jan. 1878 i stenskrift. I februar 1873 ble stemplet oppgravert, utbuktninger i ytre ring mellom A og B (ypost) ble fjernet.

Stempelfargen er rød til rødbrun til des. 1866, senere svart. Et par tidlige svarte avtrykk er kjent (1863 og 1865).

Annen hovedtype har, etter Halvor John Schou i N.F.T. følgende undertyper:

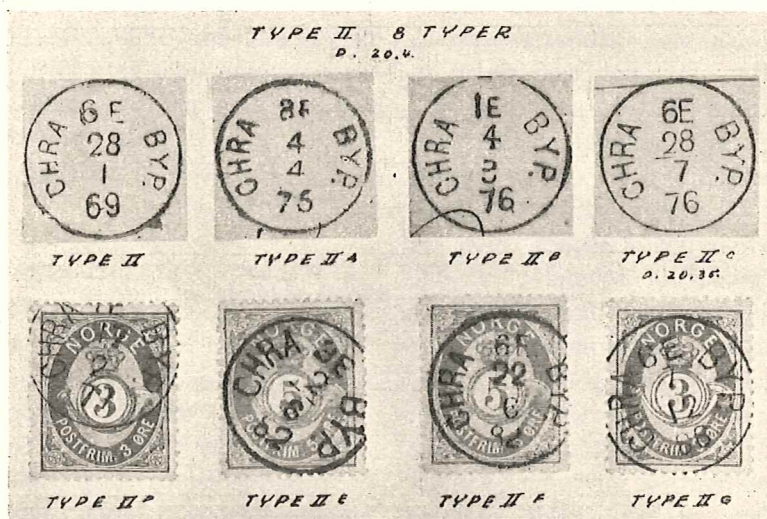
- II. fra 17. november 1868 til ca. 15. mars 1873.
- II a. » 11. mars 1873 til ca. 29. mai 1876.
- II b. » 2. august 1875 til ca. 4. mai 1876.
- II c. » 11. mai 1876 til ca. 20. november 1876.
- II d. » 9. oktober 1876.
- II e. » før 1879.
- II f. » » 1885.
- II g. » » 1886.

Materialet etter 1876 er for knapt til å fastslå når de siste stempler er tatt i bruk og trukket tilbake, kanskje har også flere vært i bruk?

Kjennetegn se avb.

Type III og IV. Hvorfor disse etter så kort anvendelsestid ble trukket tilbake vites ikke, de er naturligvis sjeldne.

SLUTT.

SNOWSHOE THOMPSON

En norsk postførsers saga blant nybyggere i California.

I hr. H. R. Holand's bok «Sagastubber fra nybyggerlivet i Amerika» er der et kapitel om «Snowshoe Thompson» som kan fortelle oss hvordan postbefordringen foregikk for mindre enn hundre år siden i det vestlige Amerika — og da Snowshoe Thompson var nordmann, kan «stubben» ha sin berettigelse her i tidsskriftet.

I 1848 oppdaget man gull i California. Dette ble no det forjettede land, hvis magiske navn gikk over hele verden. I hele verdens historie, skriver Holand, er der vel intet som kan sammenliknes med den valfart tvers over et villniss på 2000 miles som no påfulgte. I 1849 reiste ikke mindre enn 50 000 lykkejægere tvers over fastlandet til California og likeså mange kom sjøvegen rundt Kap Horn. I dette gullet korstog var flere hundrede nordmenn (her nevnes en del), men den merkeligste av alle disse var John Thompson Rue. Hans norske navn var Jon Thoresen Rue — av Rue slekten fra Tinn i Telemark. Ti år gammel var han blant de første fra Østlandet som i 1837 dro fra Norge. Han kom i 1851 til California sammen med halvbroren Thore Thompson Røisland. Den siste var meget eldre enn John. De tok en flokk melkekuer med til gulllandet. Noen av kjørene kom levende fram og her solgte Røisland melken til uhyre priser. Men da vinteren kom sultet kjørene ihjel og Røisland ble kjørekar. Engang ble han i fjellene plyndret av røvere for 1200 dollars — alt han eiet. Arsdagen etter gikk han tilbake hvor røverne framdeles huserte. Ubevepnet kom han til anføreren, hilste og sa: «Du husker vel du lånte 1200 dollars av meg for et år siden? Jeg tenkte du kanskje hadde glemt min adresse, så jeg er kommet for å hente dem.» Anføreren stirret, smilte og kastet en pose gullstøv hen til ham. «Du er sannelig en modig kar,» sa han, ta den du.» Røisland fant ikke gull, men noe nesten like tungt, nemlig en blymine, og ble en velstående mann.

John fant heller ikke gull — men likte seg godt og bygget et hjem — det var i 1851 — der var no blitt mange hjem, og postbrev og aviser — måtte de ha. De tunge «Stage-coaches» (post- og passasjervogner) brukte for lang tid, og så ble ridende post organisert — den berømte «Pony Express». Det var de dristigste ryttere som ble tatt til dette arbeid. De red i strykende fart natt og dag. Ikke før var den ene rytter kommet til stasjonen, før han slengte postsekken over til den neste, som allerede var i sadlen og øyeblikkelig sprenget avsted over prærien og satte livet inn. Det var koldblodige skarpskyttere på kvikke hester som ikke lett lot seg fange av indianerne.

Men langt i vest i Nevada møttes om vinteren en motstand som hverken de tunge postvogner eller den lette «Pony Express» kunde overvinne. Det var fjellene med sin dype sne som stengte. Fra Carson Valley til Placerville, Cal. var en 1 miles fjellstrekning uten et hus. Kun et kaotisk villniss av stenblokker og sne, gapende avgrunner nedenfor og mektige fjell med truende

sneskred ovenfor. Ingen hest kunde komme fram her, men poster måtte fram, og i 1855 ble det da avertert etter en mann som vilde påta seg å skarre den fram — det var likegyldig hvorledes han gjorde det. Bare en søkte og han fikk stillingen. Det var John Thompson.

Folk undret seg på hvordan han skulde greie det, og da dagen kom var de ikke meget imponert av hans forberedelser. Han møtte nemlig fram med et par lange bordender på føttene — et par ski (han var telemarking). Dette første par ski som var sett i California var noen tunge, klossete tingester, men da John var en kjempe i legemsbygning, klarte han dem som de skulde være dansesko — skriver Holand.

Natten etter han dro avsted kom en forrykende snesorm og folk mente at no var denne postførsers saga ute. Noen mente, at man burde sende folk ut for å bringe inn liket. Andre at det vilde være umulig å finne det og de fleste syntes, at en mann som var så dum, gjerne kunde ligge der til våren. Fem dager etter var Thompson tilbake med posten fra Østen — rundturen på 180 miles. Folk var stumme av forundring.

I nesten tyve vintre ble no John Thompson den eneste direkte forbindelse mellom østen og vesten. Postvogner, Ponyexpress og jernbaner måtte stanse på østsiden av fjellene, men Snowshoe Thompson slengte postsekken på skulderen og var alltid kar for å komme fram. Østover var der mange bratte bakker å klyve opp, så det tok tre dager. Vestover greiet han det på to, skjønt postsekken var 50 pund, stundom mere.

I hele verdens historie finnes der vel neppe maken til postfører. Likegyldig hvor vilt stormen raste i fjellene ga han seg trøstig avsted inn i granskogene, satte over de i sne begravede elver og daler, opp over bratteste fjellet — når andre folk knapt våget seg utenfor døren.

At det var vanskelig å finne fram når alt var sne og is er sikkert. Gang på gang ble det sagt når Thompson dro avsted, at han aldri vilde bli sett igjen før liket hans fantes til sommeren, men det var som om det hverken var besvær eller lidelse for ham, det var som snestormen og fykende uvær var hans rette element. I sin korte «Mackinaw-jacket» dro han avsted med noen brødsriver i lommen — uten pels eller tepper. Når han ble trett tentde han et bål, eller krop inn i en snefonn og sov som i den beste seng. Og traff det seg at han ble overfalt av en snestorm så tett at han — selv han — ikke kunde se å komme videre, hoppet og danset han til om morgenen. Det var især et skar hvor det satte inn med slike stormbyger. Der var en stor flat stein, hvor Thompson — så fortelles det — danset mangen halling ved midnattstid.

På sine mange skiturer over fjellene reddet Thompson mange mennesker. Engang fant han således en mann som hadde ligget i en hytte i tolv dager med begge ben forfrosne. Mannen hadde levet av mel i flere dager, da det var det eneste levnettsmiddel han hadde. Da Thompson fant han forberette mannen seg på å hugge

benene av seg med en øks, da han trodde koldbrann var begynt.

Thompson fikk ham til å vente tre dager mens han gikk etter hjelp. Samme kveld dro Thompson avsted til nærmeste byen 30 miles derifra. Han ankom tidlig neste morgen. Han fikk laget seks par ski, fikk seks mann med seg, kom samme kveld til hytten, laget en kjelke og dro neste morgen med mannen på kjelken — som det tok to døgn å få til byen. Her sa doktoren at han måtte ha kloroform. Nærmeste sted var Sacramento, 150 miles på den annen side av fjellene. Igjen spente Thompson skiene på og satte avsted til Sacramento. — I utrolig kort tid var han tilbake. Operasjonen ble vellykket og mannen levde i mange år.

Thompson kom jo ut for vanskelige situasjoner, men slapp fra dem uten mén. Engang var der dog en opplevelse som satte ham skrekk i blodet. «Det var om vinteren i 1857,» forteller han. «På vegen over Hope Valley kom jeg til et sted, hvor seks store ulver — svære skogulver — holdt på å grave ut et dødt dyr av sneen. Det forekom meg at disse ulver hadde hår en fot langt. De var store, magre, grovhårete skapninger. Min veg lå forbi dem.

Da jeg nærmet meg, forlot ulvene ådslet og i rad og rekke, den ene etter den annen, kom de omtrent 75 fot mot meg. Anføreren satte seg da på bakbeina. Da den annen kom opp gjorde den likedan, og så videre inntil de alle hadde satt seg i en rekke. Jeg hadde i det gamle land hørt tale om «mann-ulver», og disse bar seg ad som om de tilhørte dette overnaturlige slaget. Synet fikk blodet til å stivne i mine årer, og jeg hadde en kriblende følelse i hårrøttene.

Nettopp da jeg kom like overfor dem satte anføreren hodet i været og utstøtte et høyt og langt hyl; alle de andre fulgte eksemplet: «Ja-hu-u! Ja-u, Vu-u! hylte de allesammen. En frykteligere lyd har jeg aldri hørt. Jeg trodde det var min liksang. Hvert øyeblikk ventet jeg at hele flokken vilde styrte seg over meg. Jeg vilde gitt alt jeg eiet for en revolver. Imidlertid påskynte jeg ikke mine skritt, heller ikke forandret jeg min retning. De stygge villdyr vedble med sine fryktelige hyl. Da de merket at deres hærskråk ikke beveget meg til å forandre retning eller øke farten, fryktet de for å sette etter meg. De satt stille og voktet meg oppmerksomt en stund, men da jeg var kommet langt bort så jeg dem vende tilbake til ådslet. Hvis jeg hadde forsøkt å løpe fra dem, er jeg sikker på at hele flokken hadde styrtet seg over meg i et øyeblikk. Mitt tilsynelatende mot skremte dem og holdt dem tilbake.»

Uttrykket «tilsynelatende mot» i den siste setning belyser godt Snowshoe Thompsons beskjedenhet, skriver Holand.

På grunn av noen tekniske uregelmessigheter som skyldtes hans overordnede, fikk ikke Thompson sin lovede lønn. Han korresponderte med postdepartementet i Washington i flere år om saken — fikk kun løfter og ingen penger. Tilslutt ble han lei og reiste selv til Washington for å få en ende på saken.

Dagen etter han var kommet på toget satt dette fast i sneen oppe i Wyoming-fjellene. Fire lokomotiver pustet og maset, men det hjalp ikke. Den neste morgen blåste det opp en orkanaktig storm med fryktelig snedrev. Lei av å vente satte Thompson avsted tilfots gjennom stormen, og

kom etter tre dager marsj til Cheyenne. Her nådde han et tog som nettopp skulde gå østover. Dette var en fottur på godt og vel 100 miles i dyp sne. Denne bedrift ble meget omtalt i Østens aviser, og postbudet Snowshoe Thompson fikk straks stor berømmelse som den eneste der hadde gått hurtigere enn et jernbanetog på så lang strekning.

Dette er hva Holand beretter om Snowshoe Thompson. Meg forekommer «stubben» god og verd å lese for oss frimerkesamlere.

Om våre norske postførere er der vel også historier som kan fortelle oss om disses daglige liv og enkelte meritter. Her er vel også noen som kan samle stubber og skrive dem ned — no når vi har klubber overalt i landet. A. O.

Hvem er egentlig oppfinneren av frimerket?

Rowland Hill gjelder jo i alminnelighet som oppfinneren og hans bilde finner vi derfor på flere erindringsmerker som utkom på 100-årsdagen 1940. Kjensgjerning er, at Hill, opprinnelig skolemester, senere generalpostmester etter mangen en kamp som begynte i 1835, endelig fikk satt igjennom: enhetsportoene og frimerket. Men denne oppfinnelse ble allerede på et tidlig tidspunkt omstridt i hans eget land og krevet av den skotske bokhandler James Patrick Chalmers, som alt i 1834 hadde foreslått å påklebe merker i stedet for de påtrykte på helsaker. I 1891 blusset der plutselig opp en voldsom polemikk i den anledning som utartet seg til en ren over-svømmelse av flygeskrifter og pamplere. Enno til i dag er altså denne sak ikke fullstendig klarstillet. Man har tilsynelatende glemt navnet på en liten østerriksk funksjonær som i virkeligheten ga støtet til denne omveltende postreform, nemlig Lorenz Koschier, bokholder ved statholderiet i Laibach. Koschier hadde forelagt den østerrikske regjering et postreformforslag som bl. a. inneholdt opphevelsen av kontant betaling av postforsendelser og -innførelse av frankomerker. Det K. og K. ministerium tilbakeviste imidlertid forslaget! — I 1835 har Koschier vist sitt projekt til englenderen Galvery og denne skal da ha latt det gå videre til Hill, som altså utnyttet det. Koschier ble glemt — skjønt i «Groszes Lexikon der Philatelie» finner vi ham anført som den antagelige oppfinner av frimerket. I 1940 hadde riktignok Jugoslavia planlagt en erindringsserie med Koschiers brystbilde, men det ble ikke fullført. Man tenkte den gang også på å få anbrakt en erindringstavle på huset hvor han ble født!

På det filatelistiske område teller det gamle Østerrike mange foregangsmenn, som f. eks. den første virkelige samler var østerrikeren Kratter (han utvandret senere til Australia); den første frimerkeforretning på kontinentet var Heim i Wien; Hermann, en Wiener, oppfant postkortet. I Wien så det første permanent album dagens lys (1874); det filatelistiske monografi grunnla Kropf og den vitenskapelige frimerkekunnskap og spesialsamling Suppantisch, begge østerriker. Til slutt kan enda bemerkes, at Østerrike er som bekjent stempelmerkets fødested!

L. Chr. Jacobsen.

Møtereferater fra Forbundsclubbene.

D'herrer Sekretærer bes sørge for å sende inn referatutdrag omgående. Referatutdragene må være kortfattede, og skal være Redaksjonen i hende senest 10. i hver mnd. Sterkt forsinkede referater kan ikke påregnes inntatt.

Elverum Filatelistklubb.

Formann Per Grambo.

Elverum Filatelistklubb hadde møte 23. novbr. Det referertes melding om at klubben er opptatt i Norsk Filatelistforbund. Som klubbens representant til Forbundet valgtes redaksjonssekretær Per Grambo, varamann tannlæge Halfdan Helgesen. En del nyankommen litteratur og frimerkenyheter ble anmeldt ved formannen.

Det ble vedtatt å holde en oppsetningskonkurranse blant klubbens medlemmer. Som frist for innlevering av objekter sattes 5. jan. 1944.

Kveldens møtegevinst, en del frimerker oppsatt av tannlæge Helgesen ble vunnet av konditor Hanssen.

Tannlæge Helgesen demonstrerte sin prektige samling av merker fra de nordiske land, praktisk falt komplett ikke bare med hensyn til hovednummer, men også for fargenyanser og trykkfeil m. m. Omtrent alt utsøkte eksemplarer med fine stempler.

En innbydelse fra Hamar Filatelistklubb til fellesmøte ble mottatt.

Møteprogrammet ble drøftet og møtet ble avsluttet med bytte og salg.

Som nye medlemmer ble opptatt: advokat H. Bentsen, fru advokat Bentsen.

Kristiansands Filatelist-Klub.

Formann: Sigurd B. Johnsen.

Møte nr. 197 ble avholdt på Katedralskolen tirsdag 9/11-43 under ledelse av formannen. Til stede var 19 medlemmer. Referat fra forrige møte ble opplest og vedtatt.

Deretter ga formannen opplysning om danske frimerkenyheter. Likeledes leste han opp en del underholdende småstykker fra gamle tidsskrifter. Under eventuelt framkom intet.

Formannen framsatte så forslag om å avholde nok en frimerkekonkurranse, og henstillet til medlemmene å komme med uttalelser herom. Man diskuterte saken en del, men ble enige om å utsette spørsmålet til senere.

Til slutt utdelte man en rekke møtepremier, og salgslederen hadde med en del utvalgshefter som sirkulerte blant medlemmene.

Møtet hevet kl. 22.

O. J. H.

*

Møte nr. 198 ble avholdt på Katedralskolen 23/11-43 under ledelse av formannen. Til stede var 18 medlemmer. Referat fra forrige møte ble opplest og vedtatt.

I 5 min. serien underholdt hr. H. G. Hansen

om: Fourniers falsifikater i forbindelse med demonstrasjon av klubbens falsifikatsamling. Man ble enige om å overlate til bibliotekaren å sørge for å få en oversettelse av den franske tekst.

Deretter ble Kaare Peersens Tysklandssamling demonstrert, og den vakte beundring ved sine vakre merker og pene oppsetning.

Til slutt sirkulerte en del utvalgshefter blant medlemmene, og kjøpelysten viste seg å være stor. Der ble omsatt for ca. kr. 250,—.

Møtet hevet kl. 22.

O. J. H.

Kristiansunds Filatelist-Klub.

Formann Bjarne Glærum.

Møtet ble ledet av formannen, Bjarne Glærum. Ref. en del inn- og utgående skrivelser.

Formannen i jubileumskomiteen redegjorde for jubileumsarrangementet, som no er framskutt til lørdag den 4. desember.

Etter ansøknings ble Jan Boch Monge opptatt som nytt medlem.

Ordet ble så overlatt til aftenens foredragsholder, hr. Bjarne Tronsborg, som kåserte over de nettopp utkomne Landshjelpens frimerker.

Foredragsholderen begynte innledningsvis med å si at det alltid er en viss spenning når det kommer nye frimerker. Vi leser stadig i frimerkespaltene i dagspressen og i vårt eget tidskrift de forskjellige innlegg om frimerkene, deres reklamemessige betydning, osv. Nettopp i disse dager skal det opparbeides en stemning for nye frimerker som skal avløse løvemerkenene, og vi kan være enige om at løvemerkenene blir litt ensformig i lengden. Men dersom Landshjelpens frimerker skal være et eksempel på hva vi kan vente oss av nye merker tror jeg de fleste av oss vil foretrekke løvemerkenene. De er da vakre i all sin enkelhet.

I forhåndsreklamen for Landshjelpens merker het det at de skulde komme i tre verdier og med følgende motiver; et fiskevær, korn på staur, og et stabbur. Foredragsholderen mente at det kanskje kunde være nødvendig med en slik orientering, ihvertfall for 10 og 20 øres merkenes vedkommende. Motivet, et fiskevær hadde intet samlende punkt, det var sammensatt av en rekke mindre detaljer, som tildels var så små at en måtte bruke luppe for å finne ut hva de skulde forestille. Dette var når merket var ustempelt. Kommer det så stempel på disse merker, blir det umulig å få tak i merkebilledet.

20 øres merket med motiv korn på staur, er også mindre bra, en enslig rekke med staur og også her så uklart at en må se lenge på merket for å oppfatte hva det skal forestille. Skal man dømme etter bakgrunnen på dette motiv må kornakeren ligge så høyt til fjells at det skulde være vanskelig å få modnet korn.

40 øres merket, et stabbur, hadde i alle fall et midtpunkt som samler interessen, men det er vel ikke alminnelig å plasere et stabbur midt inne i skogen.

Foredragsholderen mente at disse merker var et tilbakeslag sammenlignet med de tidligere nye frimerker. Det hele bar preg av å være et hastverksarbeid, og om dårlig samarbeid mellom kunstner og trykkeri.

Det godt framførte og interessante foredrag ble lønnet med kraftig bifall.

Til slutt takket formannen for foredraget og man gikk over til litt frimerkebytting, men det er no tydelig at det begynner å minke med byttmateriell.

Oslo Filatelist-Klub.

Formann: V. Dunér.
Postadresse: Boks 298, Oslo.
Kontor: Torget 8 IV, Oslo. Telefon 23 406.
(Kontoret er åpent mandag kl. 17—19, torsdag kl. 12—14.)
Klubben har Junioravdelinger.

Møte nr. 1068 ble avholdt i Peder Claussøns gt. 4, den 1. november kl. 19,30 under ledelse av formannen, V. Dunér. Til stede var 81 medlemmer og 3 gjester. Referat fra forrige møte ble opplest og vedtatt.

Formannen meddelte at en av klubbens eldste medlemmer var avgått ved døden, nr. 10/43 kaptein Hjalmar Fischer, han lyste fred over hans minne.

Følgende nye medlemmer ble opptatt:

- 782 Lektor Kristian Dørum, Ulvenvn. 50 b, Økern p. å.
783 Fhv. kemner Sofus Anderssen, Drøbakk.

Det ble referert 5 nye anmeldelser.

Adresseforandringer for 2 medlemmer:

- 590/43 Herman Zaffe, Gabelsgt. 47 b, Oslo.
Ny adresse: Fredriksborgvn. 30, Bygdøy.
76/43 C. Holt Ugland, Kolbjørnsvik.
Ny adresse: Tvedestrand.

Utmeldelser:

- 529/43 Arne Hauge, Schønningst. 24, Oslo.
288/43 Otto Chr. Bruun, Møllergt. 24, Oslo.

Formannen kunde meddele at det no var tegnet en garantipolise i Forsikringsselskapet Sigyn på tilsammen kr. 50 000,— på klubbens tillitsmenn.

Sekretær Gundersen i Postverket holdt et interessant kåseri om Postgiro. Han ga en grei framstilling av alle de fordeler Postgiroen kunde by sine kontohavere, da særlig den lave porto og effektive kontroll kontohaverne fikk ved sine inn- og utbetalinger. Han nevnte også den kolosale utvikling Postgiroen hadde hatt i våre naboland, Norge var inntil mars måned i år det eneste nordiske land som ikke hadde postgiro.

Formannen takket sekretær Gundersen for det lærerike kåseri, og tilhørene applauderte livlig.

Etter ansøking fra Lillehammer Filatelist-klubb, med 21 medlemmer og junioravdeling med 51 medlemmer, ble klubben enstemmig invotert som medlem av Forbundet.

Videre hadde formannen to gledelige nyheter til medlemmene, for det første hadde Grimsgaard utarbeidet «Glade Minder» nr. 5, som vil foreligge ferdig til julemøtet. Tross sin høye alder er Grimsgaard like aktiv i klubben og viser no som før en utrettelig interesse for dens ve og vel. Gjennom alle tider har han vært midtpunktet ved O.F.K.s festmøter med sine aktuelle og muntre innlegg.

Grimsgaard takket formannen for de pene ord,

men uttalte sin skuffelse over medlemmene, som ydet altfor lite til klubbens underholdning.

Som den annen nyhet hadde formannen mottatt kr. 100,— fra Abr. Odffjell gjennom Grimsgaard til et festmøte i O.F.K. Gaven ble mottatt med langvarig applaus fra medlemmene.

Man gikk så over til å behandle fellesmatrikkelen.

Formannen leste opp referat fra Forbundets landsmøte i Pinsen 1941. Derpå uttalte han at O.F.K. bør utsende fellesmatrikkelen gratis til sine medlemmer, og omkostningene blir ca. kr. 1800,—. Klubben har anledning til å betale dette, uten å angripe noget av sin kapital. Mot en stemme ble det vedtatt at matrikkelen skulde sendes ut gratis.

Møtet ble hevet kl. 21,25. *Hein Torgersen.*

Møte nr. 1069 ble avholdt i O.F.K. i Peder Claussøns gt. 4 den 15. november kl. 19,30 under ledelse av formannen, V. Dunér. Tilstede 90 medlemmer og 10 gjester. Referat fra forrige møte ble opplest og vedtatt.

Det ble opptatt 5 nye medlemmer, nemlig:

- 784 Læge Rolf Uchermann, Røa.
785 Handelsagent Erling Odner, Oslo.
786 Postfunksjonær Einar Wang, Ullevål Hageby.
787 Overlærer Egil Eide, Sogn Hageby.
788 Gårdsbestyrer Hans T. Haugen, Ringerike.

7 nye anmeldelser ble referert, og det ble notert adresseforandring for 194 Apotekerbestyrer Gunnar Grøntoft, før Stokmarksnes, no: Fauske.

Utmeldelser ble notert for:

- 286 Ekspedisjonssjef A. Hillestad, Ljan.
337 Herr Harald Rising, Oslo.
404 Herr Fredrik Hjorth, Kraby, Toten.
428 Fru Vesla Rising, Oslo.

En del bytteønsker ble referert.

Formannen opplyste at en del eksemplarer av «Glade Minder» nr. 3 var til salgs, og anbefalte medlemmene å sikre seg denne. Grimsgaard hadde nettopp forært klubben et album med innbydelser, festviser etc. fra klubbens historie i tidsrommet fra stiftelsen og til 1915. Formannen meddelte videre at dagens møte var tillyst med arrangement av begge juniorgruppene under motto «Vi ere en nasjon vi med», og ga ordet til gruppenes tilsynsmann, Odvar Johs. Witzøe, som med etpar innledende bemerkninger ga ordet videre til B-gruppens sekretær, Salvesen, som deretter leste opp gruppeformannen, Johan Peter Wleügel's innlegg. Wleügel kunde selv ikke møte grunnet sykdom.

Witzøe grep deretter ordet og foretok premieutdeling for den nylig avholdte konkurranse blant juniorene. Konkurransen hadde utelukkende omfattet land utenom Skandinavia. Som jury hadde fungert Thune-Larsen, Jacobsen og Witzøe. Det ble også utdelt en del ekstrapremier, og jubelen var stor. Etterat senioren så hadde fått anledning til å studere juniorenes samlinger som var utlagt på bordene i 1. etasje, og man var kommet ned i møtesalen igjen, ga Witzøe ordet til A-gruppens formann, Jan Clausen, som også hadde adskillig på hjertet. A- og B-gruppen tilsammen hadde no ialt ca. 280 medlemmer.

Det framgikk av begge gruppeformenns innlegg at de håpet på et fortsatt og utvidet samarbeid med senioren. Det hadde en tid vært vanskelig å få istand intim kontakt med

seniorene, men begge grupper hadde i den senere tid tydelig merket at både seniormedlemmene og det nye styre hadde lagt godviljen til, og håpet at dette vilde fortsette. Bortsett fra den økonomiske støtte som gruppene trengte, var det også ønskelig stadig å få foredrag av senioren. Gruppene hadde hatt mange vanskeligheter å kjempe med, men de mente at dette no vesentlig var overvunnet, og at gruppene i dag kunde framtre som gode eksempler for andre juniorgrupper her i landet. De mente likeledes at det kunde være nyttig også senere å arrangere lignende møter som aftenens. Alle var spesielt fornøyd med Witzøe som tilsynsman, og han fikk mange komplimenter for sitt gode arbeid.

Begge gruppeformennene mottok sterk applaus, og senioren formann, V. Dunér, meddelte at man var helt oppmerksom på det viktige i juniorgruppens utvikling, og at Styrets syn på saken var at forskjellige spørsmål i denne forbindelse måtte tas opp på første generalforsamling. Han pointerte at senioren etterhvert kom til å rekruttere medlemmer fra gruppene, og meddelte at alle seniorer var meget imponert over hva junioren hadde kunnet vise av samlinger i aften. Wleügel, Isaachsen og Salvesen hadde vel stått i en klasse for seg, man heftet seg også ved Wleügel's opplætning av Norge nr. 4, men der var også meget annet vakkert å se.

Juniorene og Witzøe var gjenstand for store og langvarige ovasjoner, og ved en lyninnsamling som ble foretatt til slutt kom det inn ca. kr. 400 til juniorene, som formannen opplyste fritt skulde kunde benyttes til hva gruppene måtte ønske.

Til slutt meddelte formannen at det enno var noen eksemplarer av Nordisk Filatelistisk Tidsskrift årgang 1939 og 1940 til salgs, samt at Thrap-Meyer framdeles mottok frimerker som bidrag til de syke ved Rikshospitalet.

Arnstein Berntsen.

Tønsberg Filatelistklub.]

Formann: Eugen Hanssen.

Det 157. medlemsmøte ble holdt i Hotell Royal 17/11 under ledelse av formannen. 23 medlemmer var møtt fram.

Aftenens program ble arrangert som en «eksamens-konkurranse» som besto i at hver av de fram-møtte fikk utlevert et skjema inneholdende i alt 14 spørsmål hentet fra filateli-en. Spørsmålene var:

I hvilke årstall fikk Sverige, Norge, Danmark og Finnland sine frimerker? Rekkefølge.

Oppgi full tekst på Norge nr. 1.

Hvilket vannmerke er mest brukt på Canadas frimerker?

På hvor mange norske merker er båter eller skip avbildet?

Hvor mange flygepostmerker er utkommet i Sverige?

Norges eldste to-fargede merke?

Hva er korteste avstand mellom Amerika og Asia? 9—90—900—9000 eller 90 000 n. mil?

Hvor mange norske kvinner er avbildet på frimerker? Oppgi navn.

Europas dyreste frimerke?

På hvilket utenlandsk frimerke er det norske flagg avbildet?

Hvilken myntverdi ble brukt på Helgolands frimerker?

Hvilken konge er avbildet på skillingsmerkene 1856?

Hvor ligger den franske koloni Guadeloupe?

Hvor mange norske frimerker er utkommet med postalverdi 30 øre? (Kun hovednummer — ikke off.sak.)

For riktig svar ble det gitt 1 poeng og 0 for galt. Dertil ble det gitt ½ karakter for nesten riktig og + for svar som inneholdt noe av det korrekte! De beste besvarelser var:

1. K. Joh. Carlson	kar. 9+
2. Edw. Chr. Hannevig	» 8½
3. Bjarne Herlin	» 5½+
4. F. Normann Dahl	» 5½

Den morsomme konkurranse ble mottatt av medlemmene med stor interesse og begeistring.

K. J. C.

21 medlemmer deltok i klubbens 158. møte i Hotell Royal.

Etter noen innledende bemerkninger av formannen, Eug. Hanssen, ble ordet gitt til pastor Johs. Knutzen, som hadde fungert som formann i den jury som skulde avgjøre konkurransen om den beste skriftlige besvarelse av spørsmålet «Hvorfor er jeg filatelist?» Hr. Knutzen leste først opp juryens dom med «premisser», og så ble navnekonvoluttene åpnet. Det viste seg at de 3 beste besvarelser var forfattet av:

1. «Pro Filatelia» — Eugen Hanssen.
2. «Hobby» — Asgeir Larsen.
3. «-ge.» — Mauritz Hauge.

Deretter kåserte Sig. Løkeberg over emnet: «Litt om Norges Posthistorie og de første norske frimerker.» Taleren nevnte de viktigste data i vår posts historie, og behandlet deretter de 5 ut-gaver skillingsmerker som kom ut hos oss. Med spesialistens fortrolighet med stoffet ga hr. Løkeberg mange interessante opplysninger både om trykningen og om særegenheter som Norges-katalogen ikke har tatt med.

Det greit framførte kåseri høstet livlig bifall.

K. J. C.

*J mørketid og i vinter bister
vi ønsker venner blant filatelister
velsignet jul. Må det nye år
gi øket framgang til saken vår,
gi hyppig næring til samlerstammen,
alltid knytte oss fastere sammen.*

Ardeibernes Filatelistklubb,
Oslo

Medlems-annonser.

På denne plass kan medlemmer få innrykket annonser på inntil 5 petitlinjer for kr. 3,00, som må betales ved bestillingen.

Ønsker kjøpe eller låne, par eller flere sammenhengende. Norgeskatalogen nr. 39 II for opplæring/studier.

C. M. Henriksen, Fagerborggt. 40, Oslo.

Søker bytteforbindelse med yngre samlere fra hele Norge. Samler: Norge, Sverige, Danmark samt fdb.

Roald Borge, Askim st.

Jeg mottar gjerne utvalgshefter med merker fra U.S.A. til min temasamling.

Jarle O. Stensdal, Boks 46, Høvik.

Tjenestemerker fra Sveits (S.d.N., Bureau Intern. de Travail etc.) kjøpes eller byttes.

Jarle O. Stensdal, Boks 46, Høvik.

Norge nr. 1 stemplet og boken Norges Fri-merker 1855—1924 ønskes kjøpt. Send tilbud.

Ingar Nickelsen junr., Thora Stormsvei 6 a, Trondheim.

Ønsker tilbud norske ust. 4-blokker. Eventuelt bytte.

Reinert Engeby, Boks 893, Oslo.

Brevbytte ønskes med svenske og finske samlere — spes. 1. dagsbrev.

Emil Rossi, Sulitjelma, Norge.

HVA SKAL *julegaven* VÆRE I ÅR?

Jeg har framstillet en del pakker, som egner seg fortreffelig til julegave og som for anledningen frambyts til billige priser:

Nr. 5. Inneholder følgende komplette sett:

Norge luftpost 1927, Turist, Wessel, Rikstinget, Frontkjemper.

Danmark K.P.K., Røde Kors, Barnehjelp, Rundetaarn, Luftpost 43. Kr. 4,75 pr. pk.

Nr. 8. Inneholder følgende pk.: 75 f. Norge, 25 f. Danmark, 25 f. Sverige, 10 f. Spania, 10 f. Kroatia, 25 f. England, 25 f. Amerika, 100 f. Skandinavia, 100 f. hele Verden.

Starter frimerkesamler med denne pakke. Kun kr. 7,00 pr. pk.

Nr. 13. Spesialpakke: 300 aktuelle Skandinaviske merker. Bl. a. Norge Luftpost, Turist, Wessel, Snorre, Postforening, Nordkapp, Landshjelpen, Grieg, Frontkjemper, Off.sak. Danmark Reformasjon, Røde Kors, Prov., Barnehjelp, Rundetaarn, Chr. X, Luftpost. Sverige Gustav V, Delaware, Ling, Linne, Sergel, Bibeloversettelse, Birgitta, Nationalmuseet, Skansen samt meget annet.

Denne kjempepakke selges for kun kr. 15,00.

Levering pr. forskudd eller etterkrav. — Porto ekstra.

BJARNE P. NYGÅRD
Normansgt. 33, Stavanger

Kompletterte

prislister kr. 0,50

A. JENSENS FRIMERKEFORRETNING

THV. MEYERSGT. 61, OSLO

Riksting 0,80, Nordkapp III 2,—, Grieg 1,70, Frontkjemper fdb. 1,—, Landshjelp fdb. 1,50. Prislister sendes mot porto.

Rikt utvalg i frimerker, hengsler og tilbehør.

Knut Risan Charlottenlund i Strinda

Danmarknyheter. Barneforsorg 10 og 20 øre kr. 2,—. DDL. førstedagsbrev kr. 1,—.

Innstikksbøker kr. 3,50.

Bestillinger på Norgeskatalogen 1944 mottas.

Endre Fjetland POSTGIRO 669.74 - IMSLAND

Kjøper følgende helark:

nr. 85a, 86b, 87b, 88 II, 99b, 100b, 101b, 102a, 103b, 104b, 105b, 117a, 127, 155 II, 168a, 221 A, (nr. etter Nk. 1943). Tilbud sendes dette blads eksp. under bill.mrk. «Helarksamling».

Av vår innkjøpsliste

november/desember 1943 kan nevnes:

4 skilling 1855	kr. 16,25
2 sk. Oscar	» 15,50
3 » »	» 15,50
3 » 1867	» 150,—
6 » posthorn	» 16,—
12 øre mattgrøn	» 120,—
1,50 Kr. Håkon 1909	» 45,—
30 øre Nordkapp I	» 15,—
V-serien 21 stk.	» 23,50
Universitet	» 7,75
Legion	» 7,75

Prisene på andre norske merker, også de billigste, ligger på samme høye prisnivå. Innkjøpsliste gratis.

Vi er også kjøper til alt av bedre utenlandske merker, samlinger, handler- og dublettlagre.

Har De noe av frimerker De ønsker å selge, likegyldig hva det er, så konferer med oss før De selger. De vil tjene på det.

„The World”s
UTVALGSSIRKULASJON
v/ Alfred Gilbertsen
STANGELAND PR. SANDNES